

ورابانھيپ

شعري ٿونگه

خالد ريحان

هغه ڪتابونه ڇپي سمسور وويپائڻي پرليڪه ڪري اويا يي پرليڪه ڪوي، نور ڏوڪ يي
پرليڪه ڪول اجازت نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

سپېڅلی ما حول، نیمه شپه، حرم و او سپوږمۍ وه
د نور په پلوشو کې ورک عالم و او سپوږمۍ وه

زړگی مې په طواف کې په مرمرو رانه پرېوت
له پاسه پرې دنیا ایښی قدم و او سپوږمۍ وه

قربان مې ورنه زر جامه د بنگو او سوما کړل
په غاړه اړولۍ مې زم زم و او سپوږمۍ وه

یو یاد د هاجرې د سوو مندو خیال ته راغی
په تنده کې غزل مې تری تم و او سپوږمۍ وه

نرگسو، گلابونو ترې د روح لپې کې کړې ډکې
له ستورو وریدلی پرې شبنم و او سپوږمۍ وه

له شونډو به مې نوري التجا وې راستنې شوې
چې سوال به د وطن راته اړم و او سپوږمۍ وه

د روژې پنځلسمه، مکه معظمه چې د عمرې ته تللی وم چې شاعر شرافت میاخیل هم راسره و.

که هر خو بنکلی کتار لکه بانه دي
بس په سترگو دومره بار لکه بانه دي

ستاد حسن په اسمان کې مې خیالونه
ستاد سترگو په مدار لکه بانه دي

ارمانونه مې دیدن ته منتظره
د نظر په نړی تار لکه بانه دي

د شهید وطن په یاد مې غزلتوري
پرېمینځلې وار په وار لکه بانه دي

سترگو نویې زړگی رانه چور کړی
بنکلی بنکلی گنهگار لکه بانه دي

د ریحان د انتظار سپیره کلونه
ستاد لارې په غبار لکه بانه دي

ستا په کمڅو کې زندگي جوړوم
داغ په زړگي لکه ريدي جوړوم

چې له ماینونو نه کوډي جوړوم
په سرو لمبو کې پسرلي جوړوم

سگریت په شونډو، سپین مړند شي راياد
له شنه لوي نه يې بنگري جوړوم

د غزل ناوې د سينگار په خاطر
له پرهرونو نه خوندي جوړوم

ستا بار خوگان، دريچان سترگې، غرمه
په سرو سگرو تو سپلني جوړوم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

په مرغه کې کبل تانېو اور اخیستی
چې تنکو شونډو د بیانېو اور اخیستی

د بڼو په جاړو او بڼکې پرې شیند مه
په لمن کې مې گلپانېو اور اخیستی

د سپوږمۍ ناوې د غره له اسه لویږي
د رڼو ستورو ورا بیا نېو اور اخیستی

ستا د سرو لمبوله تاو څخه نمروده
د اسمان په غېږ کې زانېو اور اخیستی

رابعیږي ترې چینې د سرو سکر وټو
د دې غره په منځ کې کانېو اور اخیستی

ماشو متوب مې د بارودو کوټ نیولی
اکوبکو، پټې پټانېو اور اخیستی

د ریحان د خیال په سوي درمنده کې
بنکلیه ستا د بنکلا وانېو اور اخیستی

زبنته زيات لــــرم د مينــــي كــــتابونــــه
لــــتــــوم پــــه كــــي ســــوالونه ، خــــوابونــــه

د بــــابريو شــــننه قــــبــــامــــي ده اغوســــتي
مريــــدان مــــي دي نــــرگس او گلابونــــه

ســــتا خــــپــــي خــــپــــي يادونــــه زړه تــــه راشــــي
پــــه لــــيمــــو بــــنــــوري د اوبنــــكو حبابونــــه

يو پــــه بــــل كــــي ســــره وركــــي خــــلور ســــترگــــي
كــــه ډك شــــوي لــــه كــــبانو دريابونــــه

چــــي تارونــــه شــــرنگوي د زړه بــــي پامــــه
ســــترگــــگونه د پــــي مــــخو مــــضــــرايونــــه

چــــي ريحــــان درنــــه الهام د غــــزل اخــــلي
د چــــم بــــنــــكلو خــــداي دي دركــــري ثوابونــــه

۲۰۱۱ طائف ، سعودي عربستان

چر چوری

د بنا رله شور اوله غوغا نه سترې
فکر او خیال مي نا ارامه غوندي
داضطراب په گردابونو کې غرق
بس نوروان شومه د کلي په لور
هغه زما د ماشومتوب ادا خارپو خو کلي
د مني يخ د مازيگر پیتاوی
د بني لاس گورت کې چرموړلی د سرې ډوډی توک
او په کین لاس کې له ابی نه پته کړې گوره
له گولي مخکې به مې
یو ځل په پوزه پرې لستونې تېر کړ
هغه ژمي د خیلې د شپې توده تاو خوانه
ادانا د خولي خواړه نکلو نه
د تاو خوانې په توده غاړه مې پيشو هم پرته
سریې په کوت کې ایښی
ترېنه نری نری غومبر را درومي
بنايي چي دې ته به هم

د طالب جان او گلبشري لنډيو خوند وركاوو
زه لاروی د ماشومتوب په دې خيالونو كې ورك
سر ما بنام كلي ته ورسېدم
ما وې چې اوس به مې دا ستړی ژوندون
يو څه سكون پيدا كړي
خوشحال په دې وم چې دانن د برات ښه شپه وله
خو چې مې پام شو د بامونو په سر
د قلاگهانو د برجونو په سر
توري بلاوي گرځي
د چرچيو د ناڅكو په ځای
بې په لاسونو كې نېزې نيولي
چې پرې ټومبلي گلالي سرونه
او په درڅو كښې د اوبو په بدل
سره انگارونه شيندي
په چم د مرگ توره تياره خوره ده
د غره په څوكه د شفق له سترگو ويني څاڅي
سپوږمۍ له ډبري ويري
له ځانه شپول تاو كړی
ستوري روان دي بدرگه ورسره

دا غرېو نيولي ماشومان د كلي
له درېچو سپيني سپوږمۍ ته گوري
ورته زارۍ كړي چې زموږ له كلي ژر تېره شه
هسې نه پاڅي د برجونو په سر
دا بلاگاني د مرگ
ستا تکه سپينه سينه
په نېزو غوڅه نكړي
بيا به زموږ په شاني
دا ستارانه ستوري هم واړه يتيمان پاتې شي
ما چې دا حال وليدو
بېرته د بناړ په لوري وگرځېدم
ويل مې خيال او فكر
په اضطراب كې بڼه دي
نه په گوگل زخمي زخمي پرهر پرهر زړگي

قسمته بيار قيب په خوا کې د دلبر ناست دی
د زړه په سر باندي مې نېغ لکه خنجر ناست دی

ماته د وړانگو په دوربين کې کاینات راښيي
څوک مې د هیلو په غره گوره لکه لمر ناست دی

د مريدانو په څپر تراشي د غزلو بتان
د تخيل په خانقاه کې مې ازر ناست دی

د زړه دربار ته مې دا نور غمونه وروسته راځي
د جانان غم ځکه تر ټولو په کې بر ناست دی

خدايه پښتيو ته مې خير کړې چې ماتي نه شي
پېټي د قرض مې پاس په ولو لکه غر ناست دی

له کومه لوري د يار کلي ته ځان ورسوم
په هره لاره کې ريحانه يو لښکر ناست دی

۲۰۰۹ سر روضه، پکتیکا

د بنگړو شمعي

چې د کلي جينکۍ مې شاعر بولي
لکه اوس چې په رښتيا و سندرمار شوم
بنايي دا به وي له هغه وخته راسي
چې مين زه په گودر او په چنار شوم

خدايه بيا د کلي پېغلې راپه زړه شوې
خومره شوخي جاد وگرې وي ريحانه
هر ما بنام به درمنده کې وي راټولي
اتې چياني ، نغمه گرې وي ريحانه

زه به غلی غلی ورغلمه خواته
د دوی پيڅکې به مې غوټه کړې ماشوم وم
ما به غږ کړ چې ملا د جومات راغی
خوله ځايه نه زه وارو ته مالوم وم

ما به غوښتل چې دوی منډه کړي له وېري
تربنه ولويږي رنگين ټيکري په لاري

خو هغوئ به شوې په ما باندې راټولې
چا به خولې را لگولې چا نوکاري

د حیات بابا زیارت به یې په مینه
په سندرو په ټپو باندې لمانځلو
د سپېڅلو مرادونو په بدل یې
په رنگینو رومالو باندې لمانځلو

خو مره ښکلې ښکاریدلې به له لري
چې روانې به مشکڼو ته کتار شوې
شین بخمل به وه غونډۍ ورته اغوستی
دوی یې ټولې د مهینې غاړې هار شوې

راستنې به په زیرې مازیگری شوې
د مشکڼو یې په سر باندې کودې وې
غروب وړانګې پرې له پاسه خڅېدلې
را روانې د رنگونو قافلې وې

خو دا پېغلي دغه کلی شو په سترگو
په غونډه یو کې درانه بمونه چوي
را رواني سلسلې د جنازو وي
خوک په وینو رنګیدلي وي خوک سوي

وي بې حاله د چوترې په زی ولاړه
شي د ورور په جنازه باندې را پڼگه
د نیم ژوندي غرخنۍ په شان بې حال شي
د بنکاري له ډار لوېدلې له گرنګه

هغه کلی دی هغه پېغلي اوس هم شته
ځیني خواري ځیني بوري ځیني وراري
د شهید تر قبر گردې گونډې ناستې
له لېمویې وي رواني او بنکې داري

په سپېره سر به دې خوک لاسونه تېر کړي

په زخمي شونډو يې داسي زمزمې وي
يتيم زوی يې وي په غېږ کې غريو نيولی
کله ځان او کله ده ته په نښې وي

چې ما بنام له هديرې نه راستينې
وس يې نه وي د ډېوو او خراغونو
له غربته د بنگړو شمعي کړي بلي
خو شپې وي بس رڼا په مزارونو

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

و چموری

هغه ماشوم ته مو ژوندون شوی دی
چي د شهيد وروستی تحفه ياديري
له پيداينست نه چې يتيم شي مخکې
د خوږ اذان په ځای يې زړه وغورځي
د تور ټوپک په ډزو
د غوږ پردې يې دکارتوسو اذانگو نيولي
چې اور بدلای نه شي
د الاهوللی لלו سندرہ
د(الئ مه راحئ يه غلو) سندرہ
بل په ډالی کې گاونډي د جنگ زانگو ورکړي
مار د بارودو د سپڼي په څېر تاو شوی ورنه
په سينه ټک ورکوي
شپه کړی تېره کړي په کوکو باندي
ته وا چې پروت دی د چرو په نوکو
لکه ماتېږي چې تياکې د ازغو په څوکو
د کونډې مور يې شيدې و چې شي له ډېره غمه

نه د نرگس نه د غاټول غوندي شي
ماشوم وچموري شي او زمول غوندي شي
د تورو زغرو په سايه كې لوى شي
د نوي جنگ د نغاري د سپېره ډول غوندي شي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

لڪه لاره ييم روانه لاره گورم
په غره خپرمه اسمانه لاره گورم

دغه روغي د مائونو په سر وځي
ستا تر کلي به اوس وړانه لاره گورم

ستا نظر سره نظر غوته کومه
ستا تر زړه پوري اسانه لاره گورم

لکه تير ييم د بنکاري په لاس کبوتی
چاته غلی له کمانه لاره گورم

دا چې دومره دې ستايمه په تپو کې
کابل جانه تر ايماننه لاره گورم

په بنو مې رنې او بنکې اور اورکي دي
په تيارو کې دې ريحانه لاره گورم

دېرازغي د مينې مات لرم په زړه کې
دا خواږه دردونه زيات لرم په زړه کې

د ارمان لپې به ډکې کړم له اوبنکو
هم کعبه هم عرفات لرم په زړه کې

په کې بل د ماشومتوب يادونه اورکړي
يو انځور د شاپرات لرم په زړه کې

ستاد سترگود مچيو برکت دی
چې لفظونه لکه شات لرم په زړه کې

د راتلو وخت دې ريحان ته ورمالوم دی
کوي ټک ټک بنوري سات لرم په زړه کې

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

لپې دې وي خیردی جام، منگي، گړي دې نه وي
روغ مړوندونه مو په کار دي، شنه بنگړي دې نه وي

ماشوم اختر ته مو چې واچوي رنگينې هگۍ
چرگي ساتو، مېړي، اوبنان، وري، اوزگړي دې نه وي

بس د کوچۍ شونډې چې پاکې د بارود له هگرد شي
د سپينو کوچو کټو ډکه، زېر غوړي دې نه وي

د ژوند د خوني په دېوال انځور د سولې غواړو
پوري راځوړند ملخي شلخي بوړي دې نه وي

په لونگين ما بنام سلام ديار د شونډو واخلو
مازيگري تبې نيولي تک زېړي دې نه وي

په سره غرمه کې په يوه خولگۍ بسنه کوو
ريحانه بار بار د مچکو بابېړي دې نه وي

د رنځور مین په څېرمه مازيگري دی
گران راباندي زبسته ډېرمه مازيگري دی

زېر پتاوي، خړه ډوال، سپين ريږي نشته
په اور سوي د چم تېرمه مازيگري دی

د شهيدو پېغلو ورننگ يې دی اخیستی
په بمونو کې راگېرمه مازيگري دی

التفات پرې د شغلو د طبيب شوی
ستا پېزوان سره کوشېرمه مازيگري دی

د پردیس ما بنام په غېره کې ريحانه
موده کيږي رانه هېرمه مازيگري دی

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

ستاد غمونو سلسلې دي چې له خوبه يمه
کړې مي ډېري شوگيرې دي چې له خوبه يمه

له زره چاودي انتظاره د بنو پوه څوکو
بلي د اوبنکو مې ډېوي دي چې له خوبه يمه

ستاد مړو سترگو د يادونو د پېريانو اثر
راکړې نوله شپه غوتې دي چې له خوبه يمه

له اوبو غړپ سره دې بيا ترخه بارود څنډلي
رنځوري! ستا مې انديښنې دي چې له خوبه يمه

ستاد وربښمن مړوند بلا واخلم چې سر پرې ږدمه
ستا له بنگړي و مې گيلې دي چې له خوبه يمه

يو څه ريحانه د زندان د تنه ايې وېره ده
څه شرنگيدلې زولنې دي چې له خوبه يمه

ستا په هجر کې د اوبنکو مې تنې دي
يون په اور کې د تناکو مې پڼې دي

د گرنېټ بم يې په خوله کې دی چاودلی
ده به کړی وي گمان چې شني منې دي

تخنو مې په وجود مې ولاړ اوسه
زه رانجه او ستا پڼې تنکی بنې دي

چې د چم پېغلي مې نه اوري سندرې
يا به شور وي د بمونو ياکنې دي

چې د زړو په کتابونو پوري نښلي
نښکليه سترگي دې رنگيني دوتنې دي

توری توری يې له اوبنکو نه جوړ شوی
چې غزلي د ریحان روڼې روڼې دي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

د جانان غم مې له زړگي څخه رابولي اوبنکې
ځکه د سترگو په کاسو کې مې راټولي اوبنکې

د التفات مرغی دې نه راڅي ناترسه ياره
په هر قدم کې مې پرته دي لکه شولي اوبنکې

نه مې په زړه کې ستا د ویر له لاسه سپک پاتي شو
اونه مې پاتي شوې د سرو لېمو په رغولي اوبنکې

په جنگ بارودو کې مو ويني ويني ډیر اوژړل
رابه مو کله شي په لپو کې د سولي اوبنکې

نور له ريحانه د لامده گريوان حساب ورک شوی
بس د کابل د پرهرونو يې همزولي اوبنکې

جنگ ته تللي خو وگري ماښام راشي
خوک نيم ژواندي او خوک مري ماښام راشي

زموږ په کلي کې يو خو تنه کړی ورځ
ازغبي وکړي او سترې ماښام راشي

سهار پرې کاندو يو خاک په هديره کې
تر جوماته تاوده غري ماښام راشي

چې د ښکلو وديدن ته سترگې وا کړو
خر بادونه ، سپرې دورې ماښام راشي

چې د ستورو په څېر ځل کا په تيارو کې
په لاسو کې يې وي پرې ماښام راشي

د دهقان غريب تر وس ورسره تېره
هر پټی دی سوړي سوړي ماښام راشي

هر سړی چې په دې مېنه کې حاکم شي
ککړی يې تر پښور غړي ماښام راشي

شپون يې پيايي د بارودو په ورشو کې
اې ريحانه رمې رخړي ماښام راشي

۲۰۰۹ سر روضه، پکتیکا

څلوريزه

د زړه تر غره مې د بېلتون ښکارزن راوړسېدل
سويان د اوبښکو مې د سترگو په برغۍ کې غلي
په هر قدم کې له سفره زر سلگۍ لرمه
زر شکايته مې په هره يوه سلگۍ کې غلي

زړه مې غلی غلی ژاړي ترسهاره
ستا دین له خدایه غواړي ترسهاره

د بېلتون لېوان د زړه ورشوته راغلل
د ارمان رمې مې داړي ترسهاره

خوبولې دي ما بنام ورتنه کتلي
چې نرگس درباندي ویاړي ترمانامه

له بدن خځه مې ورو ورو تبه باسي
راکوي د خو لگي لارې ترسهاره

څه بلاوه ماسخوتن وطن ته راغله
ابادی یې کړلې شاپې ترسهاره

دوه ډېرې د انتظار له برکته
د بنو پوه سر ولاړې ترسهاره

په تصویر پسې دي گرځي ریحان کوري
غوتی گل غونچې ورځاړي ترسهاره

زخمي زخمي ، سوري سوري او ستري ستري زړونه
راځي په اوښکو کې ، له سترگو نه مورغري زړونه

موږ يې د لارو د گبين له کرامت خبر يو
ځکه مو ښکلو ته په نه بيه ورکړي زړونه

په کښت د مينې د نفرت داسې سيلاب راغلی
ناشونې ښکاري چې راشنه شي لکه زړي زړونه

دا نن دې څه ځوانيمرگ زېری صبحدمه راوړ
سرمانښام ویر دې په تېغونو لکه غري زړونه

د زېرو بم غوندي يې ستايئ چې نغمې ترې وځي
د عشق په لاره کې ښکاره دي او مړي زړونه

په پوله نه درومي په شنه پتي کې لار جوړوي
ښايي چې نه لري ريحانه دا وگړي زړونه

لاس مې سره وي په سرو وینو ترڅنگلو
چې ځان وگورم د زغرو په رڼا کې

له جموده موبلا خوري شاعران یو
ژوند ته گورو د سندرو په رڼا کې

ایلبندونه پر قبدل چې راختلې
د هیندارو ځوندو رو په رڼا کې

د بارودو په لوگو کې برېښیدلې
ستا لیمې د ملغرو په رڼا کې

ریحان توره بڼه ولیده په سترگو
تری تمه د کوترو په رڼا کې

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

اداگانې

چې خپلې بې د شاعري طبعې پښو کړې
خیال مې لار سیفل الملوک شو
ستا د حسن کوه قاف ته
اداگانې دې پری وې لمبېدلې
د رنگونو په تالاب کې
لکه وړانگې له شبنم سره گلاب کې
لکه اوبنکې په لېمو کې
یا تنکې تنکې خپې وې
بنکته پورته په دریاب کې
د مستې جامې بې ټولې ترې ولجه کړې
ستا د لوڅو شوڅو شوڅو اداگانو بڼا پېری دې
نوک نیولې قدمونه په رم اخلي
را رواني غلې غلې په خم خم دي
په دې شان ترې پتوي د بدن غړي

مېنوکي

تويومه چې د اوبنکو سپين پتو کي
غم مې واپول د زړه د بڼ خروکي

د غومبرو شور يې نشته په بامونو
د کوټرو په زړه سرې دي د باز نوکي

مرغکيو و خالي بل وطن ته وړې
هرې باري ته پراته د مارپستوکي

د بارودو په اورني کي مو پېچلي
د ژوندون ماشوم مو خکه وهي کوكي

د جنگونو مرغان تېرې تېرې راشي
د کابل په وينو ډوبې کړي مېنوکي

د سيکو خورجين زاهد له چانه وړي
خرخوي د شهيدانو پرې هلوکي

زمناني تنهها ازغبي راتسه كرلي
نشته څوك چې مونتئاكوتسه ورپوكي

په تندي مي د غربت كاني خورلي
موري كېرډه په زخمونو مي زړوكي

د ريحان زړه كه دې وليد بيا به وايي
له چرونه دي تېري د غزل څوكي

په زخمونو کي راتول دخپل وجود يم
په زړه داغ لرم غاتول دخپل وجود يم

په خيرات کي توري زغري رارسيري
يود جنگ سپره کچکول دخپل وجود يم

شوک مي سر گوري شوک لاس او پښي خاري
پروت توتته توتته کهول دخپل وجود يم

د بارود کلال په لاس کي يم نيولي
لکه زهر تريخ کنډول دخپل وجود يم

سره ژباړم دکابل ژور زخمنه
که ريحانه غزلبول دخپل وجود يم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

راځه شروع يې کړو له څيري پيراهنه اشنا
زه به شلېدلې گريوان درورمه ، ته ستنه اشنا

ځانمرگي سترگې دې زما د زړه کابل کې گرځي
د خدای د پاره په کې ونه کړي چاودنه اشنا

د بڼو غشي مې د سترگوله کمان در وځي
د شينکي خال نښه دې ايښې ده په زنه اشنا

په غلطۍ کې هم که چا ښکلو ته چپ کتلي
مور يې ده کړې په شعرونو کې غندنه اشنا

د لمر ختو منظر مو هم شو وپروونکی غونډې
ته واد مېرې مخ راوتی له کفنه اشنا

کړي به چچونکی ستا په شونډو پوري شونډې اخبر
ريحان نيولې د حیات بابالمنه اشنا

د تڼا کو ماتېدل په هر قدم کې
څه خوندونه وي په لاره د صنم کې

کړه ژوندی مې د نغمې په څېر مطربه
یمه ورک د زمانې په زېرو بزم کې

د یادونو حاجیان دې تېرې راشي
سرایېرې مې د اوبنکو په زم زم کې

چې غزل مې کړي له زړونو غېره تاوه
عشقه دومره اثر را کړه په قلم کې

ستاد سترگو ابابیل په کې اوسېږي
جوړه ځاله یې زما د زړه حرم کې

د رقیب له ذاته مه راته غږېږه
څه نېټېگړه ده ریحانه په لرم کې

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

دا غریب چپی لا تراوسه سلامت دی
په کوڅه یی ستا د پلونو برکت دی

لکه پرڅه د گل غېږه کې ژړېږم
په وصال کې راسره غم د فرقت دی

سوي سوي قلقلې د زانـو اورم
لالهانده د خیالونو مې السوت دی

لېونی راباندې خوښ یې که مې وژنې
رنگه بنگه غمـرنـگه څه دې نیت دی

زنگ یې هره ورځ د ورور په وینو وینځو
په داشان کړی د تورو مو عزت دی

د لسـتونـي د گنـدلو مو څوک نشته
خو د زغـرو راته هر چا کړی ست دی

بنـکـلو ورو ورو د خوږدې غونـدې خوړلی
د ریحـان زړه د حیات بابا زیارت دی

څنگه به اوس بڼکل کړي د گورگرو لاس
غوخ دې په مړوند کې د نښترو لاس

ستا په کاغذي شونډو لشي وهي
زما د شوخ نظر د جادوگرو لاس

وېش که د قلم او د کتاب وي هم
مونږه ته رابېرته شي د زغرو لاس

نن درنه خو لگي په زوره اخلمه
خلاص دې شه اشناد زورو لاس

جوړ چې کړم د مينې شيش محل کله
پورې کاندې خلک په ډبرو لاس

کاري تر زړگي مې د بڼو ستني
ستا د مړاوو سترگو د کوډگرو لاس

وکړه لاس نيوی ترېنه مريدي يې شه
مه پرېرېده ريحانه د سندرو لاس

۲۰۱۰ طایف، سعودي عربستان

چي د بنود غشو سر دې په کې گرو پاتي دی
حکته تراوسه مې د زړه په تل کې نو پاتي دی

د ژوند ماشوم مو چې له وېرې نه زبون وهلی
لا په دې چم کې د چنگېز د پيشو ميو پاتي دی

لا خو ازغو ته د تناکو او بوخور ورکوم
لا مې د عشق په دې سفر کې د سردو پاتي دی

د وخت مغل چې ورته بيا په کاني لور تېروي
نو خامخا د پښتنو سرونو لور پاتي دی

اوبسکې چنوم پکې سلگي ځيني راټولې کړمه
په گودر غاړه يو غلبېل غلبېل پلو پاتي دی

ريحان له ځايه نه فطرت دی د الف راوړی
ملايي ماته شه هغه چې درته (و) پاتي دی

زخمونه مې راوړي درته واړه گلابونه
خالي خالي اوربل ته رانه غواړه گلابونه

د حسن منکرانو له تفسیر د سپرلي وکړه
د شونډو په مسکا کې سره ژباړه گلابونه

رقيب راوړې سترگې چې نظر دې نه کړي يار
په خور شه رخسارو کې رانغاړه گلابونه

سیلی راغله ور ړنگ به شي له زړه نه به يې ووځي
ولاړ دي د تېرو ازغو په غاړه گلابونه

ريبارمې له جانانه سره څنگ په څنگ هڅېږي
الله دې سلامت لري دا دواړه گلابونه

ريحانه چې د کلي هديرې ته کله لاړ شي
ورخاړي پروانه لري بس ژاړه گلابونه

۲۰۱۰ فمبر څلورلاری، کابل

د منې تر ونې لاندې په غرمه کې
وای موشونډې لاندې باندې په غرمه کې

ما به ښکلي د شفتلو ښکري جوړ کړل
تابه لیچې کړې را وړاندې په غرمه کې

ته به وایې چې گلپانې په نخا دي
پښتنې پېغلي چې خاندې په غرمه کې

د ښو په لور، لوگره غټې سترگې
بس د زرو لوونه کاندې په غرمه کې

خولې مخ، لوگي به نوره ښایسته کړې
الپیل به موچې (لاندې) په غرمه کې

شې لوخره به ریحانه سره لمبه ده
که لږ نوره شوه در وړاندې په غرمه کې

دا وچې پانې د خزان چې دومره شور کوي
بنکاري د نوي سپرلي زېری لور په لور کوي

لېوني حسن دې زما په زړه قدم ایښی دی
ناز ونخړې دې لا سیوا دي چې پرې زور کوي

دلارې سر ته مې په غېږ کې درقیب له وېرې
څار دې د سترگوله کونجونو سپین او تور کوي

قلم په نه بیه دی بیا هم ترې نه مخ اړوي
خو توروزغروته له یو، له بله پور کوي

څار له پښتون هوډه هیڅ چپرتنه به ترې وانه وړمه
که مې هرڅومره په لمنه دنیا تور کوي

هرنوی زخم ریحان نیسي د امید په غوټی
د سوځېدلي گلستان خبري نور کوي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

د امید غوتی د زړه پرهار کې بنوړي
یوه شنه پانه په وچ سپېدار کې بنوړي

د غره ټولې ښکلا کوچ ورسره وکړ
د کوچۍ چرگه داوښ په بار کې بنوړي

ستا درنگ خالونه رډي په خپلو زڼو
سپینې حورې جنتي دیار کې بنوړي

یوه اوښکه د پردې راپه نصیب کړې
نه کتار چې دریا په تار کې بنوړي

د سرو سترگو مدرسې ته یې تگ گران دی
نېغ بانه یې طالبان دي، څار کې بنوړي

چېرته لار شو پل د چاپه قدم کیږدو
چې سرونه وو هغه په دار کې بنوړي

د ختین کلي بامونه وریادیږي
داریحان چې غلی غلی ښار کې بنوړي

خدايزده خمار دي که بيمار خلک
روان دي ډېر کرار، کرار خلک

خوند يې دکلي په (شوديارو) کې وي
په گوره خه پېرې د بنار خلک

د شملو سيورو ته يې ځان رسوم
چې رابنکاره شي د دستار خلک

مانبام راغلي وو د ستورو هومره
خو سهار پاتي وو په شمار خلک

اخري يې بکل کړل د نظر په شونډو
بنکلو ته خومره وکړي وار خلک

ستا خو روزگار له شاعري سره دی
ريحانه نه يې بولي کار خلک

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

د حسن حرم

چې د سترگو په کعبه دې
د زلفانو اطلس پروت وي
او د وريځو اباييل ورباندي گرځي
د حبشو بنو شپول ورنه چاپېر وي
له لېمو دې څاڅکي څاڅکي
د زم زم څاڅکي راڅاڅکي
روح مې ستا په مرمرين جبين طواف کړي
ستا د خال له هجراسوده ټينگه ټينگه بوسه اخلي
څه سپېڅلی شان منظر وي
خو ناڅاپه را بيدار شمه له خوبه
روح مې بېرته تن ته راشي
هر يو شى رانه فنا شي
فقط يو نوراني عکس مې په زړه باندې ورپرې
او هغه وي ستا د حسن د حرم، رامالوميرې.

شود ياري

سهار د لمر په يوې

د توري شپې شوياري واولې

اوزرين تخم يې د وړانگو په کې وشيندلو

سترگې د وريخي تيکری مخ ته ونيو

له خوشالي نه يې ورو ورو وژړل

په وړانگين کبنت يې خاڅکي خاڅکي اوبنکي وڅڅېدې

طلايي وړي رازرغون شول په کې

کوم شهزاده د پتکي ول لپاره

يا د کوم خوار سپېره بزگر په خاطر

چې درمينده ته يې اخېر ورکړی

زيژې سپري طوافونه کوي

پېغلو يو څو گېډۍ غنم راوړي

د پولې ډډې ته يې ډډه کړي

د چا غمبوري توري

د چا په زنه ليکه

د نجونو ميرې خپل ماشوم ورو ته برېتونه ايښي.

٢٠١١ طائف، سعودي عربستان

د ومانو جنازې

په ازغيو کې مې يون لنډې بڼې دي
پښو کې د زخمونو مې پڼې دي

له اسمانه د پلادو رڼې اوري
سړې لمبې شوې د گلونو په بڼې پوري

خود په هره لاره پروت پرې کې سړی دی
چې په وينو لژند تېغ د سکندر دی

د وحشت خپسه ناسته په مرغیو
تکه توره بانسه گرځي په غونډیو

د چم پغلې د سندرو ډول يې گونگ دی
لگېدلی يې په شونډو د غم زنگ دی

د ستم په ځگو سپينې د نیل غاړې
په قلنگ کې سړې ډولې راخه غواړي

سرې په وينو د مچړو غزې تنستې دي
چې پرې غوټه دومانو جنازې دي

بند په بند غوڅي نښتري سوي گرگې
شوي له ډيري ژړا وچي د غره سترگې

د سوځلي زړه په تل کښې مې ده پته
له پېړيو د زرتشت د اورسکروته

د باران په ځای راوري د اور کاني
لولپه په درمنډو کې درنې وانې

د شيدو په ځای يې راشي له (تو) ويني
ژېره غوا چې له ناکامه ډډې ويني

په کودي چې سپرغۍ راغلي کوره کوره
د ريحان له گلونو پورته شوه لوڅه

۲۰۱۱ طائف، سعودي عربستان

چې تر چم تېروي لارې په ماینو کې
ماتې نه شي دا هیندارې په ماینو کې

د اجل ورځې شېبه په شېبه شمارو
دي پېرې مو را ایسارې په ماینو کې

لاس نیوی مې د جنگوله پیره کړې
ماد مرگ کومي ته سپاري په ماینو کې

سربداله هغه وخت په ځان خبرشوم
درد راټینګي کړې نوکارې په ماینو کې

سربه بیا د مرکندو فصل اخلو
چې کرلې موشودیارې په ماینو کې

بياد غربت په گريوانه راخڅېدلی يممه
د سفر او بڼک له بانه راخڅېدلی يممه

د خيال په گوتو مې راټول ستا د زخمو توري کړل
غزل غزل شومه له زړه راخڅېدلی يممه

پرون دې گرانې په زړگي لکه باران ورېدم
نن دې د سترگو په ناوه راخڅېدلی يممه

چې د سندرو وچو پاڼو ته مې ساه ورکړې
د تخيل اسمانه بڼه راخڅېدلی يممه

لکه زړگي د مسافر د غم له اوبڼکونه ډک
په نه خبره په بانه راخڅېدلی يممه

ريحانه بياد چاد سوي انتظار له سترگو
لکه د شمعي ټوله شپه راخڅېدلی يممه

۲۰۱۰ طائف، سعودي عربستان

وخت مې د دیدن بڼکلي شېبې راڅخه وړي
سترگو کې مې اور کړي لېمې راڅخه وړي

نازد پېغلتوب دې ډېر او زه لکه ساحل
تا ځکه په شاني د خپې راڅخه وړي

لار تر شهید څلي په ترورميو کې وهم
څه سپېره بادونه دي ډيوې راڅخه وړي

شېخ په زړه کې ناستې وي برېنډې حورې تل
مات يې شه لاسونه چې پيالې راڅخه وړي

غائب به دې اخېر په لنډې زنه کړمه خښ
څو به دې شيرينې بهانې راڅخه وړي

چيري مې ريحانه کړې نه دی د سر غم
ډار لرم چې دا ځلي شملې راڅخه وړي

سـر بـه خـورې د زورورو پاچاهي ده
په دې بنار د توروزغـرو پاچاهي ده
د چارقل تعويد په غاړه گرځومه
ستا دمـرو سـترگو كوډگرو پاچاهي ده
بس لنډې يې ملكه ورتـه تاكـلې
په زرگي مې د سـندرو پاچاهي ده
گرځوم يې د بنوپه خـبر په سـترگو
كه دلـرو كه د بـرو پاچاهي ده
پـهارونـه په تنـدي ورمـه ريحانـه
لا تر اوسـه د بـرو پاچاهي ده

۲۰۱۱ طائف، سعودی عربستان

رمې د سترگو دې وځ ، په کې رنځورې بڼکاري
گرد د بارودو چې دې، د بڼو شپول نیولی

ستاد نامه توري مې، په غزلونو څاڅي
ستاد بڼکلا جلوو مې، تخيل ټول نیولی

د نبات څاڅکي یو څو، راباندي ولوروه
د مسکالپو کې دې، د خولي کنډول نیولی

د ماشومانو په څپر، بڼکلو پرې لوبې وکړې
هغه شیندلی زړه مې، ځیني راټول نیولی

د شرنگېدلو تورو، لښتې په څرپ ورکوي
ریحان د خیال په غاړه، د غزل ډول نیولی

څوک ورته نیسي ځولی، چاوي کچکول نیولی
خو ما ریحان بڼکلو ته، د زړه غاټول نیولی

د مرگي د ډاله ډنگ راپسي شوی
سور په وینو یمه جنګ راپسي شوی

د ناسور زخم په لپه کې داغ وړمه
د خاتول د نصیب رنګ راپسي شوی

د افسوس تپکی مې زړه خوري لکه توره
چې د چا د وینو زنگ راپسي شوی

د یار کلي کې مې سترگې رقیب خاري
یوڅه لري خو په خنګ راپسي شوی

د سندر و بـدرگې راپسي درومي
ستا د شنو بنگړیو شرنګ راپسي شوی

چې د خیال ژرنده مې ساتي په گردش کې
یوه ریحانه غم رنګ راپسي شوی

۲۰۱۱ ریاض، د ډاکتر دلاور استوګنځی

چولی

د اوږي سره غرمه وه

ډېره توده غرمه وه

مور مې وه ناسته په خټين دالان کې

ستننه او تار يې وو د اون په لاس کې

زه يې هم خوا کې غلی کښېناستمه

ما ويل څه کړې مورې

دې وېل چولی کومه

ستا ناوکی لپاره

زه مې له مور سره لگيا وم په خوږو خبرو

له دروازې نه مې ملگري راته غږ را وکړ

ژرکړه راځه د غره په لوري څو کو چيان راغلي

ما هم په بيړه کې رامنده کړله

خو، بنی پښه مې په چپۍ پايڅه کښې بنده شوله

د سرای په منځ کې پر مخ ولوېدمه

(وی مخ مې تور شو) دا اواز مې تر غوږنو راغی

زه روغ رمت و مه راپورته شومه

خود خوږې مورکې له گوتې مې وه ستن ختلې
بنايي چې نن بې وگوتمو هېر شوی
کاشکې چې نه بې وای گوتمو هېر شوی

۲۰۰۹ سرروضه، پکتیکا

خلوريزه

نرگس، غاټول، رامبېل چامبېل تازه تازه گلونه
ريحان، گلاب اورانه پاتې دي چې شه گلونه
زما درنخوړې ليلا ژېر مخ ته يې رنگ تلی دی
ځکه مې خوښ دي له دې واړو، غوربڼه گلونه

ستا په مينه کې څه مسټه او ازه يم
د هر چا تر غوږو تللي انگازه يم

نم د اوښکومې را اوري په گريوان کې
په يادونو دې تر اوسه لاتازه يم

مادې څښلی اوبه خورله بورو سترگو
د شهيد په قبر شنه لکه خازه يم

التفات دې د غلچک نظر په کاردې
پخلاشوی همپشه په رمازه يم

لپې لپې به مپوه د مينې درکړم
ښکلپه راشه اختريزه دروازه يم

ريحان کله درنه خوله په زور اخیستې
وايه وايه دغه ته يې او دا زه يم

تلوسې مې زښته ډېرې كې خوله راكړې
چې كوڅې تر نظر تېرې كې خوله راكړې

ورته واييم سبا بيا گرانې راځمه
بس راغاري وځي په زېرې كې خوله راكړې

تور پكې ته چې څنډه وركړې په يولوري
سپينې لېڅې راچاپيرې كې، خوله راكړې

د پردېس زړگي تناکي وربنکاره كړم
غلي غلي گيلې هېرې كې خوله راكړې

د نظر تر هوده لاندې بنكلی نيسم
يه ريحانه انكار چېرې كې، خوله راكړې

(کې: کړې)

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

پت يوله دنيا خو دغه بورې په خبرو شي
تانه چې خولگي واخلمه حورې په خبرو شي

خو به دمحشر په ورځ انكار زما د خون كوي
رابه دې د سپينو لېختو توري په خبرو شي

شكر خو په شاتو په شكرو دى ايستل په كار
ژبه مې چې ستا په بارڅو (خري)، په خبرو شي

شوڅ بادار نظر مې چې د خولې وعده درياده كړه
مړاوي ټيټي سترگې دې مزدوري په خبرو شي

ستري د بزگر كاته اسمان ته بې څه نه بنكاري
گوره چې اوس څاخكي څاخكي اوري په خبرو شي

خود به نو ريحان درته هك پك گوري د بت غوندي
يوځلي چې ستا شونډې مغرورې په خبرو شي

وهابى كوڅو كې پلونه صوفيانه بدم
د خيال ژبه ستا دشونډو په خوږده بدم

په وياله د ځيگرخون يې اودس كړى
دارمان تندى په زړه كې په سجده بدم

د يادونو پتنګان دې نخومه
تر سهاره په لېمو ورتنه ډېوه بدم

چې د هرې وړانګې څوكه دې لمده شي
د گل غېږه كې ژوندون قطره قطره بدم

د غزل غوندي مې خيال ته غلى راغلي
په قدم قدم كې درته زړه بدم

هله هم جانانه ستا غم راسره وي
ريحان كله چې لاسونه په كعبه بدم

۲۰۱۱ طائف، سعودى عربستان

د سينې ورغوى

د (تو) په ژبه دې بېگا چې غلى غلى خاتو
زما د سينې ورغوى
وجود مې داسې تخنېدو ، تخنېدو
لكه دهقان وي د خپل (لاندي) د مېر
خولې ته نيولې لپه
په مينه مينه وركوي اوربشې

د بڼو ترخې

د زړه په غره مې د غم بم پرېوتى
سويان د اوبنكو د لېموله برغى منډې وهي
د بڼو ترخې ورنه پاتې شولې

د زړه جومات

زما د زړه جومات ته

جانانه ستا د حسن

ټول مقتديان راغلي

خال دې د وريځو له محراب څخه اذان ورکوي

پوه پېچکه دې په ټنډه پرته

داسې ښکارېږي چې امام دی د سجدي په حال کې

د ښو صف دې د لېمو په مصله ولاړ دی

شعرد شعار په کچر رنهر ځي بويه آس د هنر
دغه نازکه ناوکی غواړي لباس د هنر

د درد په گوتو دې غزل چې زړونه و تخنوي
له خپلو سترگونو په غاړه کړه گيلاس د هنر

ستاله پيغام څخه منکر نه يم خودومره وایم
ماته بڼکلا ماته لفظونه دې اساس د هنر

که دې سندرو ته بڼکنځلي وایم ومې بڼه
راپیدا شوی دی په ذهن کې وسواس د هنر

چې غزلتوري دې ريحانه مريدان شي واره
د تخيل په خانقاه کې نيسه لاس د هنر

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

چې خړپړ يم په غبار کې د بارودو
يون مې کې دی په نبار کې د بارودو

چې د چاد سر پيال به کې په غاړه
راغی راغی په خمار کې د بارودو

نظر ستوري مې په سرو وینو لېلي
گرځي گرځي په مدار کې د بارودو

له جور ښه زړه نازړه خټکې پرې کې
په پالېز کې لاهم څار کې د بارودو

د ژوند مړې مې اخیستی په اوږو دی
قدمونه بدم په لار کې د بارودو

د ریحان د غزل هار مې سینه سوخي
ملغلرې دي په تار کې د بارودو

د انتظار د مپرو رڼو او بڼو کواثر دی صنم
چي په سپېدو کي راجوت لکه سحر دی صنم

د هیلو کلی مې د وړانگو په منگول کي اخلي
د زړه په غره مې راختمی لکه لمردی صنم

دخوانې مینې خمار وپمه په لېمو کي پسې
چیلیم، کبل، د چینې غاړه، مازیگردی صنم

لکه ماشوم لاس په نکریزو ترسهاره وینم
لکه هگی لکه مېوه لکه اختر دی صنم

تورې منگولي د بارودو به ایمان پرې راوړي
په کي مسکی مسکی د مینې پیغمبر دی صنم

بس د نظر خپو یې غلی غلی واخیستمه
کښتی د سترگو مې غرقیري سمندر دی صنم

د زړه كعبې ته به مې جوړ كړي د غزلو بتان
په تخيل كې مې لگيا ازرازي صنم

لكه د ډېروخت مسافر چې ځي د كلي په لور
ريحانه داسې تلو سه، داسې سفردى صنم

۲۰۱۱ طائف، سعودى عربستان

څلوريزه

رازده كړې مور لـو بانـدي څـبرې
په قربان او په تپـو بانـدي څـبرې
ما ايمان دى په پښـتو بانـدي راوړى
ځكه كړمه په پښـتو بانـدي څـبرې

د لمر مسيح

شپې د وير جامې اغوستې
تکې تورې تکې تورې
چار چاپېره خاموشي ده
فضا ټوله د بارودو گرد نيولې
د شبنم په تور بخونه شان کفن کې
د گلپانو مړي نغبنتي
سپوږمۍ پټه خوله ژړا کړي
د رڼو او بنسکوله ستورو يې لمن د اسمان ډکه
اسو پلي يې کله کله
د لمبو په غشو توره تياره ولي
گوندي ژر د غره په خوکه
رانسکاره د لمر مسيح شي
د نسيم په لاس ترخه فضا جارو کړي
د سپوږمۍ او بنسکې کړي پاکې
او د وړانگو په لاسو يې

د بارودو گرځ

وهلی

د شبنم

کفن

تری تم شي ، فنا شي

پوکي پوکي ساه د باغ په هديره کشې

د گلپانو مري بېرته راژوندي کړي

څلوريزه

لوند گرېوان خیرلی مینتوب کې درته وځاندي
شین شي له خندا په لېونتوب کې درته وځاندي
دارنگه ريحانه د ځوانۍ نیمگړې عمروي
بس لکه یو بڼکلی چې په خوب کې درته وځاندي

راوړي نارې له کومې خوا د مړده باد اورم
ساړه ساړه اسوېلي سم د سپېره باد اورم

د یاد کوترو ته دې اوښکې اوښکې ژدن شیندمه
غومبر غومبر مې شي زرگی ام البلاد اورم

زه داسې نه وایم چې چوپې دي، خه نه وایي دوی
زه خود قبرد لوحو له خولې فریاد اورم

خم چې د غره د مستوزرکو ژبه یاده کړمه
نه د ملا خولې ته کېنم نه د الحداد اورم

غزل غزل یې د ناسور زخم جامې اغوستې
زه د ریحان مسره مسره له درد اباد اورم

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

د سرو سکروټو بارانونه له هر ځینه راځي
يوه شېبه موچې په کلي گلورينه راځي

زړه راته وايي بس غابونه يې په زنه ټينگ که
خدای خبرولې يې په بڼکلو دومره مينه راځي

ستاد ټيکري پيڅکه مې ډېره شي رايا ده مورې
په مزدورۍ کې مې له پوزې نه چې وينه راځي

د هغوی لارې وي تر داره په سنگسار وتلې
د چاپه خوله باندي چې تل خبره سپينه راځي

ريحان منلی دی ريبار ته سر په دې زېري کې
وايي يو ځل به دې سنگ دلته يار په مړينه راځي

اوسپري په اسمان کې ډېر سرزوري دي ريحانه
دا بنکلي بنکلي بنکلي لکه ستوري دي ريحانه

داوښکورنه پرڅه دې پرې څاڅکي څاڅکي څاڅي
غوتی د غزلونو دې سمسوري دي ريحانه

اخر به مې د مينې لاس لمنې ته رارسي
هرڅو که دروازې راپسې پوري وي ريحانه

که کانی وي نو دروند بڼه دی همدغسې دې پروت وي
که زړه دې په سينه کې وي نو بسوري دي ريحانه

د وخت له سوې تندي له آهاره خبر نه يم
په سر مې چې د مور د دعا سيوري دي ريحانه

داني وې دلونگو، لونگين يې ترې نه جوړ کړ
اوس پېغلې وايي ستا د غزلتوري دي ريحانه

په شونډو مې بربتونه رډه چې نن رقيبان سوځو
راگوري دي، راگوري دي، راگوري دي ريحانه

په تناکو پښواخيستی مې هر پل دی
ستا تر کلي په سکروټو کې منزل دی

له شهید کابل يې غېره گرځولي
چې په سرو وینو کې لږند مې غزل دی

له نکلانه دې نیمگړې تصویر جوړ کړي
تخیل مې په ماینونو باندې شل دی

د یادونو ماشومان دې زړه ته راشي
څوک يې زخم گڼي څوک وايي چې گل دی

ستا د ارت گربوانه قصور يې بويه
چې جارو ووهې نظر مې درته غل دی

له پېړيو لـو غږني شـېبې شمـاري
د زرتشت اور د ريحان په زړه کې بل دی

کنډو

خر بادونه را الوتي
د عقرب ستوري ختلی
زه هم ستړی په پتیی کې
سپېره مخ یمه نتلی
کوت ته کېناستم د باري
خړ خادر رانه پېچلی
چنارو سرو ته گورم
چې نظر مې شو په پوله
د مېریانو تور بهیر پرې را روان وو
جنازه یې د بورا وه را اخیستې
چې کنډو د را روان ژمی پرې ډک کړي
د خپل غار خولې ته نژدې شول
چې په سړیې وه ډبره
په ډبره پروت کربوړی
سړیې بنکته پورته کیري
ته به وايې چې سپوږمۍ ته کړي بنکنځلي
د مېریانو په کتار یې چې نظر شو

دا فرصت يې غنيمت کړ
پرې ورتوپ يې کړل له پاسه
حلق نه تېره يې په يوه گوله بورا کړه
د خوارانو په خواری يې سپېرې خاوري وارولې
ما مې ژوند ته فکر وکړ
د مېرپيانو په هيڼداره کې خپل ځان راته جوت شو
زه هم بس په څېر د دوی يم
نه پوهېږم چې دا پاس تيار خور څوک دی!؟

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

خلوريزه

که زغرو تورو مو په سر حکمراني کړې ده
په کې ساتنه مو تر اوسه د زړگي کړې ده
ترخه گردونه له گلپانو نه په اوښکو وينځو
مونږ په بارودو کې د مينې زندگي کړې ده

د غره گرېوان

لمن يې کړې له سور ساندو ورته
پکې د شنو ترخو نقشه جوړه ده
خړې غونډۍ ته پسرلي په هنر
زېره خولۍ د (غورېزه) جوړه ده

چې پاکوي او بنکې د د نبت په پيڅو
د هر کمره له زړه چاودونه ژاري
د غره گرېوان چې داسې لوند بنکاري
د سپينو واورو له بېلتونه ژاري
د سپينو زانڼيو اميلونه گوره
د شنه اسمان په پلن ټټر بنکاري
کله د وريځو په ټيکري کې پټ شي
يوه شېبه وروسته بهر بنکاري

ورسره را يې وړه ښکلا د جهان
د اوبن په ملا باندي اندي ښوري
په دې يوه کې اذانگونه د چرگ
په دغه بل کي يې سپرلي ښوري

خمه پتو ته له همزولو سره
د پولي کوت نه چې سوندي راوړم
کرم د زړې ترورکي له سر نه يې خار
بدل کې گوره ترې چکي راوړم

د خورينو واورو د تربرف له وجي
يو خو شپې به ساتېری وکړو
د جومات بام مو دې چاکونه کړي
راځي چې ورشو پرې خوسى وکړو

لاندى شو ختم اوس کوبى خورندى که
ژر شه مور جاني د سپينکيو وارى
شنه به گوډى گوډى راوړمه درته
هر برېڅر د پير کو وارى

اظهار د مینې ته سبب گوري
سترگې مې بیا یو څه غضب گوري
څوک په گل پرڅه کړي گمان د شونډو
څوک له یقینه په کې رب گوري

زیاتې مې زړه د بېلتون برېش وهلی
ستا په سینه د وصال تب گوري
لکه مزدور عجم زړگی مې رېږدي
نظر دې نېغ لکه عرب گوري
چې سرگردان دې د نظر چنگک دی
بس دريخان د زړگي کب گوري

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تور د مینې په تندي ورسره وپرمه
زړه په حسن کې بندي ورسره وپرمه

که بېلتون یې کشمالې دیاد تازه کړي
دلېمو (نون) کوډي ورسره وپرمه

د اوو سووونو پیر مې زړه کې ناست دی
د سندرو مریډي ورسره وپرمه

کریم تر داره د جانان د نامه ذکر
بدرگه کانی گړدي ورسره وپرمه

که په هر قدم کې وخت، مرگی کرلی
امیدونه به ژوندي ورسره وپرمه

د ریحان د خیال له دښتې کوچی لاره
داغ په زړه لکه ریډي ورسره وپرمه

چاودې شونډې

چې خزان درباندي راغی گلبـدني
د بارخو څوکې مې غبرگي شوي نوني

هسې نه غوڅ مړوندونه پکې راشي
د ويالي اوبه شوي ورو ورو سوربخنوي

د بـنـکـلا د بـنـمن اړې وړپسې راوړې
يه سپين غره ! لاس دې پرې د هرې ونې

تخيـل نه مې د تـوـر ورمې تـبـتـي
د غزل سوي کېږدي مې په زړه پلنې

سره غرمه يـخـه خـولگي په دروازه کې
کوي نه شو اوس له بـنـکـلو دا غوښتنې

داسي اوردی لگېدلی هر څه سوخي
کلی ، بنسار ، د بـتـي ، صـحـرا ، غرونه ، رغني

چې له (ژي) سره شي (تاته) کوچۍ نشته
د ماڅۍ څوکې يې نه نيسي لمنې

بورا ځکه د ازغو په څو کوزانگي
د غوتۍ شونډې خزان کړلې پمنې

په رنجو باندي گمان کړي د بارودو
د دوی سترگي دي له ځايه نه خرنې

زړه مې مينه، عقل و پره کړي له وخته
همپشه سره په جنگ وي لکه بنې

بنايي بېخ يې د بارود چينجي خوړلی
چار پانې په څرموني شوې ډډنې

سلسلې د جنازو دي نه تم کيږي
په ژړا ژرامو سترگي شوې لېچنې

غم خپلي چاودي شونډي په کې گورم
رانه غلې آيينې کوي پوښتنې

د زړه حال چاته په خوله ویلی نه شو
قصیدې مود زخمونو کړي شنې

اوس مونه پرېږدي لاسونه تر گلونو
ورکولې موزغوته چې بلنې

دیتیم د بنو شوکي چې لمدي شي
بس زما د زړه په سر کې وهي ستني

په کې جوړې انځورونه د وحشت دي
له هوسيو نه بنکاري ایستې څرمنې

نه د پېغلو د واده د شپې تپې شته
نه ځوانان شته چې ډولوته څنې خونې

څه به تمه کړو د کور تود غوړیو
چې لېوان مودرمو کوي څارنې

له خپل ځانه په هینداره کې وپریږو
بلا وخت دی شوې موزترگي بلاجنې

د زرتشت سکروتي گام په گام کرلي
له پېړيو موشويي دي لوعرني

د مرگي کچکول په غاړه پسي گرځو
په هر در، د توروزغرو کړوسپني

د ريحان زخم گلاب د (سرروضي) دي
داغي وري له غاتولو د (بـرنـي)

بـرنـه: د پکتیکا پلازمینه او سرروضه زما اصلی ټاټوبي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

خلوریزه

خاموش گودر چې د سندرو په منگول کې واخلم
د زړه له کومي سپارې راپسي ډېري وايي
گوره چې کله به مې خلاص کړي له پردېس زنجیره
د پېغلو میره خو تسبي راپسي ډېري وايي

د عبدالرحمن غضري د غزل په ليکه

“ وحشي گوزار ته دومره تېرى پخوا نه وي چېرته
وخته پرهار ته دومره تېرى پخوا نه وي چېرته

چې د تناکوپه خپلو کې د يار کلي ته چې
عشقه انگار ته دومره تېرى پخوا نه وي چېرته

نبايي کوم بېکلی درته شېخه سترگگونه وهي
د تسبو شمار ته دومره تېرى پخوانه وي چېرته

زړونه مو دومره غېر په غېره په درزا ولي دي
نظره خار ته دومره تېرى پخوانه وي چېرته

د اوبنکو ستوري هر ما بنام رانه پسول ته غواړې
اسمانه هار ته دومره تېرى پخوانه وي چېرته

د غضري په خپر دي روح کې نوم د يار ختلی
ريحانه دار ته دومره تېرى پخوانه وي چېرته

کرم بیان به درته کوم په یارانہ کې
زر خوندونه رامالوم په یارانہ کې

د یادونو په ورا بانو کې دې ناست یم
تخنوي مې لکه زوم په یارانہ کې

دا غماز پېکی دې واړوه لسه مخه
څوک خوداسې نه وي شوم په یارانہ کې

سره غرمه، پخه خو لگی، زړه مې درزیږي
لاتر اوسه یمه اوم په یارانہ کې

په تندي یې نخوم د کوڅې کانی
ما گتلی دومره نوم په یارانہ کې

بدرگه به یې وږمې درسره درومی
که ریحان دې شي معدوم په یارانہ کې

نور به ريحانه ورتنه نه بدم په ورغوي زړگى
بنكلي زړه نه لري په اور باندي راسوي زړگى

د گران وطن غمونه واره دې نښتي پوري
لکه (سر سوبندي) مې غلى غلى روي زړگى

نبايي دانې دانې يادونه دې پاخه شول په کې
لکه انار غوندي مې ترک درپسي چوي زړگى

مخ دې اشنا د شيدو جام دى په کې شک نشته دى
خوله ما غواړي ستاد سپين بارخو پيروي، زړگى

زاره تکور شول په سينه کې اوس درزانه کوي
ځکه داغونه رانه غواړي نوي نوي، زړگى

دچا په درد، دچا په غم باندي درد من چې نه شي
څه يې دى فرق که په سينه کې وي که نه وي زړگى

د سهار نړۍ نړۍ نازکې وړانگې
له نسيم سره په دنگ چنار کې زانگې

کلکه مځکه مې د زړه پوتې پوتې شوه
د جانان غمونه تل پرې وهي سانگې

په درياب کې نه گرداب گوري نه پيڅکه
په تصوير پسې دي هر ځای ته وردانگې

چې مې وځاندي د شعر په ونه پوري
ماتوي مې د سپېڅلو هيلو څانگې

غريبې ده که وم مړد خاک په غاړه
سقاط ورکړئ څو سندرې لرم پانگې

د رقيب نوم يې اخیستی برېځردی
ريحان ځکه تر مانېامه وهي کانگې

راځئ چې د سندرو مات پيوند سره پيوند كړو
ټپه د ملالی به له ميووند سره پيوند كړو

كړی به يې ورواچوو لاسونو ته د كركې
زنځيرد خوږې مينې به له ژوند سره پيوند كړو

چې نور پرې د ويرد كلي ماته خاموشي شي
د شنو بنگريو شرنګ به له مړوند سره پيوند كړو

لمن له كانو ډكه لكه غرگوزار به نه كړو
مصري د (دراني) به له خپل (اند) سره پيوند كړو

د گوتوپه ليندو كې به د مينې غشي ولو
غوټی به د گلاب له كمر بند سره پيوند كړو

په څيري گربوانه چې ټك وهی تنی د اوبنكو
راځه ريحانه خان به له دې گوند سره پيوند كړو

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تر سهاره لکه ستوري غزلتوري
غلي غلي راته گوري، غزلتوري

د غزل پنبې مې غبرگي دې الوتې
د ماینونو په سر بنوري، غزلتوري

دا رقيب خودې نظر ته سپلنی شه
راکوي دې سترگې توري، غزلتوري

تخیل مې د کابل په یاد کې سوی
له سکروټو نه را اوري غزلتوري

ستاد حسن ترقدم لاندې چاودلي
د جباب په خپر کمزوري، غزلتوري

د چم بیکلي درته شه بیکاري ریحانه!
غزلتوري، غزلتوري، غزلتوري

هغه په زړه نوم د جانان نه لري
څوک چې رينسي رينسي گرېوان نه لري

ستا بې يادونو مې زړه دارنگه وي
لکه يو کور چې ماشومان نه لري

بلا دې واخلم چې انکار دې وکړ
ژوند وي بې کيفه چې ارمان نه لري

د بېم لورخو ترې نه لوري ورک کړ
زخمي دعاووې مو اسمان نه لري

د غزلتو وري مې ډالۍ راوړې
پېغلې په غاړو کې مرجان نه لري

خالي اوربل يې په ټيکري کې پټ دی
کوډي مات شوي دي ريحان نه لري

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

گوري اسمان ته له دالانه، درنه لاره نه شي
خاڅکي دې غټ پرېرېده بارانه، درنه لاره نه شي

د بڼکلا زانه مې د شعر د غره په سرگرځوه
کوه پرې پام د خيال اسمانه درنه لاره نه شي

د سترگو کاني دې د د زلفو په مچر و غزه کې رڼه
چې مې رمه د نظر، گرانه، درنه لاره نه شي

ريښې ريښې به شې ارمان مې چې په خاورو نه کېرې
تهۍ د اوښکو مې گريوانه درنه لاره نه شي

څوک له ساحله درلېرې څپې څپې اسويلي
د زورور بېرې، طوفانه درنه لاره نه شي

ريحانه ټينگه د الهام پرې په غېر کې نيسه
بې يکه زاره يه قربانه، درنه لاره نه شي

تومنه لپه

ژوند لکه لمر له يوه خاموشه بناړه
د شپې له خپټې د سحر په لاسو
د غره تر بامه راشي
لومړی د وړانگو په زرینو شونډو
د چنار شونډې بڼکل کړي
خوږو نغمو ته مرغۍ پاڅوي
د برېڅر تومنه لپه کړي له کلي ډکه
د تنارو په تبغونو ایښي وي خاوریني کټوي
ستړي دهقان ته تر شودیارو ورځي
د بنگارونو وږمې
نري لوگي پاس د بامونو په سر
لکه پری، د افسانو کړي نڅا
ژوند لکه لمر دی په توده غېږه کې
غرمه ورتینګ کړي د پېغلي په شان
تودې خولګۍ وي په خولو لړلې
د زړه درزا، د نظر څاروي له کونجو د سترگو
زېږي زېږي د پلوشو شالونه

د مازيگر په ناوې و غوروي
د بنگړو شور لکه ورا باني راځي
د گودر زوم له خوشالي نه په خولو کې ډوب وي
ژوند لکه لمر د غره له بامه د ما بنام په زينه
کوزيري غلی غلی
له شفقي سترگوي وي ويني رڼي
د هديرې جندي يې
وروستې وړانگو ته انتظار کوي له ډېره وخته.

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

خُم له باده سره غرونو ته لار گورم
د ډول غبريم گړنگونو ته لار گورم

د نظر په تار مې سترگي پياده کړې
غلی غلی غلی زړونو ته لار گورم

ستا له کلي هديرې دې راتاو شوي
په قبرو کې قدمونو ته لار گورم

چې مې ستا د نوم زگېروى په شونډو راشي
خړيکې غواړمه دردونو ته لار گورم

خاخکي خاخکي يم له زړه راخڅېدلې
لکه وينه غزلونو ته لار گورم

په بڼو کې پتپټونى کړم ريحانه
لکه اوبنکه گړپوانونو ته لار گورم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

نور اموخته کړه زیاتي ځان په مینه
اشنا ترلی دی جهان په مینه

ژوند مې نیم ژواندو حوصلو ته ورکړه
پوري په شونډو کړه پېزوان په مینه

مکان به وکړي اقتدا ورپسې
که دې پیدا کړولا مکان په مینه

یوازې ذکر د صنم چې کوو
تر داره درومو تر نېروان په مینه

ستاد یادونو په کښتۍ کې ناست یم
تېر به دهجر شي طوفان په مینه

شي به کافر که ترې نظر واپوي
ریحان راوړی دی ایمان په مینه

خونبۍ دې واخيستي له ځانه سره ، غم پاتې شو
په هره سترگه د بڼو په څو کونم پاتې شو

د هرازغي په سر دې گورم گلورين يادونه
د هرازغي سر مې تڼاکو ته اړم پاتې شو

ستاله يادونو سره غلی غلی تک راکوي
غم دې زما د زړه په سر لکه لړم پاتې شو

د ځوانۍ گلدې څه بې وخته خزان ورژاوه
ژوند مې په څو کونم د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دی تری تم د غم رنگ حسن غزل دې رانه
خیال مې چاودلی ورپسې لکه غم پاتې شو

ريحان چې ستا د بیا لیدلو تمنا لرله
هغه ارمان يې خاورې خاورې تر قدم پاتې شو

يادونه : پورتنی غزل د ځوانيمرگ محیب الله بهرام اروا ته ليکلی

رادې شي له ذکره سره سم ، پېريان
ستاد نښکلاگانو د حرم پېريان

ډوب به يې د وينو په سره ډنډه کړي
ناست يې په تنکۍ سينه د بم پېريان

راوړئ د گهيخ له پير د لمر تعويد
ډېر شول په تيارو کې د تور تم پېريان

مړه مړه راته مه گوره په مړو سترگو
بيا مې درته ونيسي صنم ، پېريان

ناست يم په يوازي خو تخنېزمه
نبايي په دې نښکلو کې شته هم پېريان

بس چې درته غوتي د غزل سپري
کره پرې بند ريحانه د قلم پېريان

مگر انہے یسارہ مسافرہ رانہ لاپرې
یسہ زماد زړگي سرہ رانہ لاپرې

زما زړہ کي دې خنجر د بېلتون پریښود
یسو ناخاپه، نساخبرہ رانہ لاپرې

په خوبو کي مې په تاپسې سلگي دي
خنډه رویه، جادوگرہ رانہ لاپرې

ستاد غم ما بنام په غېر کي یم نیولی
خوانیمرگه، مازیکرہ رانہ لاپرې

غبرگي سترگي یې رنډې له خدایه غواړم
نیکلیه چا کړې له نظرہ، رانہ لاپرې

دریجان د زړگي زور اوبه اوبه شو
چي لحد ته زورورہ رانہ لاپرې

یادونه: چي زما یو خوږ ملگری اروا بناد لعل محمد مې په خوب ولید، دا غزل مې
ورته ولیک.

په بارودو کې په ژوند پسې روان يم
زړه چاودې په اوربند پسې روان يم

د شهيدې کوچۍ مړې دى نيمگړې
بوتې څارم په مړوند پسې روان يم

په وطن مې د جنگونو پېريان ناست دي
هرزيارت ته يې په بند پسې روان يم

لکه ماتې څانگې زړونه پرې تړمه
د سندرو په کمند پسې روان يم

د خولې گوړه يې ريحانه راڅټلې
په مزه مزه، په خوند پسې روان يم

چې ووينم په سترگو د دلبړ غوندي يو څوک
رالويږي په لېمو کې د شرر غوندي يو څوک

تر پښو يې غلی غلی د چينې په شان بهېږم
په سرباندي مې پروت دی لکه غر غوندي يو څوک

ولاړ مې وي دا ښکلي په لېمو لکه باڼه
ولاړ مې وي په زړه کې د خنجر غوندي يو څوک

د لمر په ژېر تابوت کې به د شپې مړی کړي بند
راځي به په دې مېنه د سحر غوندي يو څوک

سرې لپې مې ډکيږي د لېمو هر ماښگر
په سترگو کې مې اوسي د گودر غوندي يو څوک

ريحان چې له لفظونو د غزلو بتان تراشي
اوسيرې يې په خيال کې د مرمر غوندي يو څوک

غواړي چې بيا راباندي وباسي پر اس د اوبنکو
لبنکر غمونه را روان دي پاس په آس د اوبنکو

چې يې د زړونو په هندارو خيري پاتي نه دي
داسي مخونه همپشه لري لباس د اوبنکو

د تسبو خوندي دريا په شاخکو نه لمدوو
مونږه په شپو څښو زاهده ډک گيلاس د اوبنکو

په بهانه بهانه غسل ورکوي بنو ته
زياتي خو اوج ته رسېدلی دی وسواس د اوبنکو

ريحانه دومره له يتيمه لاس په سر هم نه يو
د پلار يادونه تېروي پرې رڼه لاس د اوبنکو

شومه دم وي ، نيمه شپه كې غزل راشي
ستا يادونو سره زړه كې غزل راشي

چې گناه ده كه ثواب دى ، نه پوهېږم
كله كله په لمانځه كې غزل راشي

څوړند سر ، گروم ځمكه ، دېواله ته
چې راشي په غرمه كې غزل راشي

ستا دسترگو رمې پيايمه په خيال كې
ستا د زلفو په څپه كې غزل راشي

د الهام د كلي ميره راته بنكاري
ستا په هره خاطره كې غزل راشي

انتخاب د غوربزه د گل رديف كېم
رنځور گزمه په غره كې غزل راشي

انتظار دې د راتلو كړمه ريحانه
لار دې څارم په زينه كې غزل راشي

څوک چې د جانان د کوڅې څرک وهي
پل به د سکروټو په پاټک وهي

پانې يې له ډېره درده ولوېږي
څانگه، د بارود لرم چې ټک وهي

زړونه مو چې غورځي د ماهي په څېر
بکلي يې د سترگو په چنگک وهي

نن يې د نازونو، انداز نوى دى
مخ مې د پېکي په پوست څپک وهي

وباسي غونډاري د سرونو تېرې
خدايه چې دا څوک د جنگ غرک وهي

اوس مې نو ريحانه زړه جنت ته ځي
چا ويل چې حورې هم سترگک وهي

رډي مې کاینات که په ورغوي رب
زه به تنها راوړمه خوډي ورنه

يو سترگک د لمريې وجود ختم کړي
قاف تر قافه خو که وړانگې ځي ورنه

ستا د کوڅې کانيو سره عشق لرم
اخلمه خو لگي زه په تندي ورنه

ماته خو يوازې سمندر بنکاري
جوړ شي که څپې يا ډومبکي ورنه

واړه کاینات به بې مفهومه شي
لري کړي که جمع او منفي ورنه

نشت کې چې د هست په پله ريحان گرځي
بې مظهره درومي خوشبوبي ورنه

يو او بل ته نيسي لاري، په مخ درومي
ارادې يې دي خونكاري، په مخ درومي

سترگك ووهي په بېرته كې دا بنكلي
لگوي په زړو نو كاري، په مخ درومي

په كې وشي ندي تخمونه د سكروتو
اړوي په بم شوياري، په مخ درومي

د جنگونو لاهه غر كې نه راباسي
د بارودو تور غوندياري په مخ درومي

رنگ په وينو سور (خوندي) بوتې كې زانگي
د ریحان له سترگو داري په مخ درومي

د خوندي د غزل په بيروي

جوړ د اوبنکو مې په مخ باندې برسات شي
ياره مينه دې غونډۍ د عرفات شي

د نظر لاس مې د زړه په نبض کېږدي
په رنځور چې دې د سترگو التفات شي

ستا د حسن غزل بت به ترېنه جوړ کړم
راپيدا که له مرمرونه لغات شي

په کې گورم حدیثونه د بڼه کلاوو
راته ویر چې دې د بڼکلي مخ مشکات شي

زرگوننه غوړېدلې به ترې څار کړي
يو ازغی مې که د مینې زړه کې مات شي

د نظر احرام دې ټول رانه چاپېر کړم
چې گذر مې ستا د سترگو له میقات شي

د خیال بڼې کې مې د شونډو مچۍ گرځي
یه ریحانه غزلتوري به مې شات شي

زخمي ريحان

لولپه مې چې په زړه کې هر ارمان دی
پروت د سرو لمبو په منځ کې مې جانان دی

د هر خاک ترخې په اوښکو زرغونېږي
هره مينه هر يو کلي گلستان دی

سړې گلپانې په څو ځانو کې زنگيږي
ورپسې سپرې بادونه دي، خزان دی

اوس دې ولمانځم په څه باندي ميونده
چې نښتې مې په ستوني کې ارمان دی

د ټوپک مرمی د بام کودي خورلي
په کوڅه کې پروت زخمي زخمي ريحان دی

د زلمو اتن په وير باندي بدل شو
ډول په وينو باندي سور، خالي ميدان دی

هر از غمی می له تنها کو خولگی اخلی
رنگ سولی می په وینو بیابان دی

برو کیو شیش محل می ورنه ساتی
هر سپری کانی په لاس کی راروان دی

دهر چاد غور کاتی یی دی شلولی
رالوبدلی دلته تندر داسمان دی

سور غبارد غور پړو گلونیولی
د سویانو د هوس سویو لوروان دی

بیاهم یو، دیو د بل د وینو تری
یو مو دین یو مو مذهب یو مو قرآن دی

چی تر گوره د ورور می ورم یواخی
هر سپری دلته اخته په ویرد خان دی

د زره ورخ می د غمونو سیلاب وری
د وجود تخم می سراسر تاوان دی

چې د ورور په وينو زنگ د توري وينځي
دا سړی د چم په خلکو کې ښه ځوان دی

د زخمي زخمي شاعر زخمي غزلي
لژند لژند يې په وينو کې ديوان دی

حبابونه مې د وينو زړه کې چوي
د غمونو پرې شېبه شېبه باران دی

نیل د سړې ډولۍ قلنگ راڅخه غواړي
و خپل وارو ته بادشاه هم پرېشان دی

د مور سيوری د کبلي له سره اخلي
د ښکاري په لاس کې غشی او کمان دی

سر او کال د پشمې اوروڼه بل دي
د اختر زېری پناه تر اووم آسمان دی

بې برخې ستا د حسن له درباره پاتې شوی
په څپر د وهابي يم له مزاره پاتې شوی

د ویر په سپره خانگه د خزان سر ونه وایي
بلبل د یه قربان مې له بهاره پاتې شوی

پر دس مې قلقلې کړلې په ستوني کې تربتي
یو میریمه د زانو له کتاره پاتې شوی

له دې وریخو وشلوئ للمود باران طمع
لوگی دی له تنې نه د سپېداره پاتې شوی

دا خر سړی به خره شړی خر کلي ته یوسي
په بنار کې تیند کونه خوري له بناره پاتې شوی

غزل تنهاد تورو د لفظونو هرنه دی
زگېروی دی چې له خریکو د پرهاره پاتې شوی

در پورته د اریحان کره چې سینگار دې مکمل شي
لوېدلی، مات غمی دی ستاله هاره پاتې شوی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

حلقې جوړې لسه کوڅیو کړه جانانه
عادتونسه د کپړدیو کړه جانانه

نن واتي درنو او بنو کو قبولسه
په جرگه کې د سلگیو کړه جانانه

په کې پروت لکه زخمي زخمي کابل یم
وخ! درتول مې لسه مرمیو کړه جانانه

ستا ملالی شونډې خدای ورته پیدا دي
زمزمه پری د لنډیو کړه جانانه

چې منگولي مې کړې بندي په گربوان کې
بس لحاظ مې د تنیو کړه جانانه

که ریحان د وچو شونډو کچکول دروري
زکاتونسه د خولگیو کړه جانانه

ولسمشر ته !

بيادې سترگې ولي سري دي؟

بيادي سترگې ولي سري دي يه مالياره
بيادي اوبنكي اوبنكي پر خه په بن اوري
بيادي كوم گلاب په وير كي زاره چاودي
بيادي كوم نرگس په غبر كي سپرغي بسوري

چارچا پره دي له باغه رات او شوي
د س کرو تو د لوگي د پو الو نه
كله كله له اس مانه را روان وي
د بمون د گولي و خروارونه

د بارود س پلي يي شال د پانو وړي
دنگي (ولي) دي سرتوري دي ولاړي
په هگيو كي يي ساد بچو خيرې
شيدويي په خپلو و خالو پسي ژاري

د غـنـم لـه وړو جـوړ دـي انـگـار و نـه
په جـوړو کـې را شـنـې تـېرې چـرې دـي
د لـوگـرې د لاس گـوټې غـوڅې غـوڅې
له ژړا يـې په لېمـو بـلـې لـمـې دـي

تـبـتـدلی د بـلـلـو مـهـيـن سـپـل دی
هـر هـر خـانـگـه پـه و لـکـه کـې د زـا غـانـو
د رـسـتـه وړخ يـې په بـوړا پـسـې ژړا وـي
شـوې پـنـدې نـازکې سـتـرگې د گـلـانـو

نـن چـې بـيـاد تـاک لـاسـونـه سـوې سـکـور دـي
نـن دې بـيـاد بـې و سـی پـر خـه لـېمـو کـې
د غـه اور پـه د غـو څـا څـکـو نـه مـر کـيـرې
نـه بـه سـا رـاشـي پـه مـر او و سـرو غـونـچـو کـې

کـه دې زړه غـواړي چـې سـوی بـن سـمـسـور کـرې
د دې خـپـل پـتـي کـبل لـه بـېـخـه بـا سـه
دا پـه ځمـکه کـې تـر بـت چـې بـز غـلـي دـي
دا خـو و اړه دې د دې سـپـېره لـه لـاسـه

ددې شني پولې په كوت كې دې مالياره
د پردې د نېستي څو ځان راته كړلې
د غوتې په گروانه كې يې منگولې
له غاټولو يې سر و نه دي رېبلي

دا به هم وي د څو ځانو له شامته
دا بهير چې د نرگس و دې خوا توري
د بارو د لږه گرو ويې سترگې ډكې
نوريې نشته په وجود د زلفو سيوري

د نرگس و دا بهير او بو اخیستې
كړه وروړاندي يو ځل بيا غاړه لاسونه
كه نه مخكې دې قاتل د بن ولاړدي
وركوې به په خندا دواړه لاسونه

كه دې سولې د كوترو په ارمان يې
كه وېرمې غواړې د امن له گلشنه
ستاد او بنكو د شېبم په وس كې نه ده
دا دې څو څو بوټي دې ورك كړه له چمنه

شاعر ملنگ یم ، را اشنا صدقه
د سورکو شونډو د موسکا صدقه

گرانې بڼکلا دې پیغلتوب ته رسي
کیري د سپینې خولې په تا ، صدقه

چې غېږه راکړې ، سینه لري ساتې
هسې نه شي درته گناه ، صدقه

رقیب درگوري ماښام پاستي باسه
وايي چې وي رد بلا ، صدقه

د واړه چم سترگې په تا پسې دي
ورکوه بڼکلیه په بیاییا صدقه

دنگې! درپت مې په پروني کې کړه
چا وېل قبلیري داخفا صدقه

ستاله سندر و نه ریحانه گلله!
شي دې خبرې د ملا ، صدقه

په لمبو کي را ايساره لکه شمع
درسته شپه يمه بيداره لکه شمع

په زگپروو باندي مې شوندي لولپه شوې
تاو مې خپري له پرهاره لکه شمع

خاخکي خاخکي له لمبو را خخېدمه
تر سپېدوله انتظاره لکه شمع

چې د ميني له خواړه تاوه خبر شي
دپتنگ په شان مې خاره لکه شمع

په زيارت کي دشهيد وجود ريحانه!
زړه مې بل وي تر سهاره لکه شمع

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

شپه دې اوږده شي چې په غېږه کې مي ته پرته يې
ډېوه دي مړه شي چې په غېږه کې مي ته پرته يې

خولگۍ رابلوده کره په خوله پورې ډارېږې ولې؟
دنيا ږنده شي، چې په غېږه کې مي ته پرته يې

د تورو شرنگ باندې گمان دشونو بنگړيو کوم
زړه مي ډاډه شي، چې په غېږه کې مي ته پرته يې

زما شوخي، ستا اننگي په تکنۍ غرمه کې
اوبه اوبه شي چې په غېږه کې مي ته پرته يې

د بڼو ورا مې ستا دشونډو ناوکۍ تخنوي
د واده شپه شي چې په غېږه کې مي ته پرته يې

ريحان تراوسه لاپه دې فلسفه نه پوهيږم
غېږ مې توده شي، چې په غېږه کې مي ته پرته يې

راغلمه له زړه نه په بڼو درپسې واوښتم
اوښکه دارمان، په گربوانو درپسې واوښتم

پلونه د شغلو دې له ماښامه راسي څارمه
ورک شوم لکه ستوری په سپېدو درپسې واوښتم

وامي ورپد اشناستا د ښکلا د قافلې جرس
لار غوندي په دښتو او په غرو درپسې واوښتم

گرد کې د بارودو په لېمود اوښکوشولي وړم
یه سپینې کوتري په بمو درپسې واوښتم

زړه ته دې له سترگو د نظریه تار کې درغلم
پت لکه د ذکر په تسبو درپسې واوښتم

پاتې به مې چاپ شي د غاښونو ستا په زنه کې
یو ځلې اشنا که له پلمو درپسې واوښتم

څنگه مې غزله، د ریحان شونډو ته راوستې
څړیکې څړیکې درد له پرهرو درپسې واوښتم

چې دې نه وي ننم جانانه غټې سترگې
وي پر تې په ژوندانه مې د غم گرگې

په کاغذ د زړه مې باب د مينې ليکه
کره ککرې په رنجو د بنو درگې

د يادونو کرامت دې رارسېږي
لاس نيوی مې درنه کړې دی بزرگې

د بغداد په خپر جتکې به درته درکړي
که يې واوښتې د حسن په خانمرگي

د فطرت نيمه بن کلا ورسره لاره
نور بدلې چې داوښت په بار کې چرگې

تک دې باسي له تالو که نه (خونډيه!)
نن سبا دي، دريحان غزلي شرگي؟

يادونه: دوست محمد خوندي زما شاعر ملگری

پالي پالي راتہ ست کي سرہ گلونہ
د خوڙي مورکي پھ کورت کي سرہ گلونہ

لہ رنخورو سترگو خار بہ دې يو يو کرم
کہ راشنہ مي شي پھ گورت کي سرہ گلونہ

اننگو کي راتہ موسکہ موسکہ کپڙہ
پہ دا شانې برکت کي ، سرہ گلونہ

پہ هيئدارہ کي لہ خان سرہ گنيڙي
يو لہ بلہ روايت کي سرہ گلونہ

د سڀلي سڀڙہ جوارو د خزان لاس کي
خدايہ چڙي بہ هجرت کي سرہ گلونہ

لہ ريحانہ د ازغيو لښکرتاوشي
بس چي ونيسي پھ نيت کي سرہ گلونہ

سليمان لايق ته!

سلام سلام دی، غرونه غرونه مينه
د بنکلاگانو انځورگر شاعره
د طبيعت په جزيرو کې ورکه
دهسکو څو کو د چونغر شاعره

گرانه خبره مې د ځان کومه
وايه رښتيا چې مرورخونه يې!
له گړنگونو درنې مينې نه مې
چيرې يورپ کې لاس په سرخونه يې!

کلونه کيږي چې خاموش ولاړيم
باران خفه رانه، شرنگی نه لرم
چينې د سترگو مې دي وچي وچي
ته و له ځايه نه زړگی نه لرم

اوبنان د وريخو مي په سر روان دي
په كې انډي د سرو سگرو ټو بنوري
لمن مي ټوله ده لمبو اخیستي
تر ښه بخر كې د سپر غيو اوري

سويان، هوسی، ساه اخیستلای نه شي
ښكاري چې هرې شېلې څار نيولی
د غور بڅه د گلو ژيرې څپرې
گرانه د سرو وينو غبار نيولی

راباندې اوري د پولادو ډلۍ
د هر لاله په زړه مي اور بل دی
داوښكو پر خې مي را وپېشېدې
د هر گونگه تر خې په كور بل دی

اسماني تندر مي لو ډلۍ په سر
د ملا پرښو مي چاكونه كړي
په ټول وجود كې مي خورې دي څړي كې
د كانو كړي ټي مي په هر خوا رغړي

پرهر پرهر و جود مې گوره کنه
د دې زخمونو دوا تا سره ده
ته يې شاعر او زه بنسکلا لرمه
ستاد زړگي د نيا له ما سره ده

دغه سپېره سپېره پرهر و جود ته
نه څه دوا نه څه پټې غواړم
له ولولو ډکې خوږې ترانې
يو څو ټيپي ، شوخي لنډۍ غواړم

راشه د اوښکو اوبه خور را کړه
چې دې په خيال کې را زرغون شمه
لږ په لفظونو کې مې واړوه
چې د حالاتو اوښتون شمه

غواړم د مستو څڼو سيل وکړم
يو څه ماضي ته مې يادونه يو سه
له ازانگو مې چې شي غېږه ډکه
سرو درمندنو ته ډولونه يو سه

چې مې کو چي له سترگو ژي ډکوي
راشه په غېږ کې مې کېږدي، ټک و هه
چې يې لمنه نيسي تاته درومي
په هر قدم کې يې ماخي، ټک و هه

ژنيو پټکو کې يا بندې لکي وي
پيغلې په څنيو کې سور ساندي تړي
چا وي گوډۍ، ډکې له (شېخو) ځيني
گورت د مشکنيو لاندې باندي تړي

چې مې سپوږمۍ په څوکه کړنگ ووهي
لرغوني پېغلې مې غونډۍ، ته راشي
سر په سر نو ش کړي د سوما جامونه
خوند به يې کيفه زندگۍ، ته راشي

کړه ټينگه پوڅه له شيدو نه جوړه
راشه شپونکيه خمزوره يوسه
د هر غريب شونډې کړه غوري باندي
تر هر بزگره تر مزدوره يوسه

شه په کمال يې په مچرو غزه کي ږده
راځه چي کلکې تيرې تورې درکړم
لېوه شغال دواړه په تنده وله
که شوې در کمې بيا به نورې درکړم

چي د وطن لمنه ډکه شي ترې
په کې د وړانگو ملغلري رغړي
د لمر امبل مي په سر وشلوه
چې په تتر مې لري بري رغړي

زه به پوتې شم د بڼرني درته
د هر غليم سترگې ور ډکې کړه ترې
په برېو کيو کې يې پلونه نغاړه
لارې کوڅې د وطن سپکي کړه ترې

کلیوالی کلیوالی

ای زما د ماشومتوب خوږې همزولې

در په زړه او که دې هېر دي

آ د ژمي د موسم لومړنۍ ورځې

برېڅرنۍ څپکې اورېدلې

وی رښتیا لومړۍ څپکې اورېدلې

تایو خط کړ را خطا د خونې وره کړې

کړه نارهدې چې برفي ده

بیا دې تېزه منډه وکړه

د برفي له اورېدو سره زه هم په تا پسې شوم

پښې لوڅي مې گامونه گړندي کړل

په پسته ورېښمینه واوړه

کړې مې تم د کوڅې منځ کې

بخ نیولې ترهېدلې مې خپل کور ته راوستلې

د تنور په توده غاړه

سره کېناستو موږ دواړه

په ایرو کې وه خاورینه کتو ایښې

باندي کړی مو وو (لاندی)
ترې خوږې وږمې راتللي
د کتو او خونه تورو
ما پرې گوتې کړلې توري
ستا غومبوري مې در تور کړل
بيا مې دلته هم شوخي درسره وکړه
او نري نري برېتونه مې در جوړ کړل
ستا له شرمه په لېمو کې او بنکې ډنډه شوې
خومره بنکلي بنکار بدلې
په ايمان وایمه گرانې
ډېره بنکلي بنکار بدلې
خوږې ډېر کلونه تېر شول
د برفي هغه کاغذ دې راسره دی
سل چرگان يو خو غوايي پکې ليکلي
چي دا ماته کړه حلال په مېلمستيا کې
خو ته کومه خوا يې تللي
را پيدا شه را پيدا شه
چي زه ځان درته قربان کړم

نه نه مه راځه دې چم ته
اوس د ژمي په موسم کې
د انگار خپکې اوري
اوس د چم د پېغلو بنکلي سپين مخونه
د بارود په لوگي تور دي
د پرزلمي دلته شپږينې
په لمبو باندي ژوندي الپيل شوي
د برفي کاغذ دې اوس هم
د تعويد په خپر په غاړه گرزومه
ماشومتوب رايادومه
رڼې اوبنکې تويومه
٢٠١١ طائف، سعودي عربستان

راشه درتینگه مې کره غېر کې مسافر لاليه
خرپ د مچکو مې له منځه د پېزوانه باسه
چې لونگين مې درنه پرې نهشي ريحانه گلله
لر مې سوکه سوکه لاسونه له گربوانه باسه

گونگه ورا

د شپې بنکلا، د اسمان ميري! سپوږمۍ!
د شپول په شال کې لکه ناوې راغلې
ستوري ورا باني بدرگه درسره
د غره په اس دې د نړۍ وريځې جلب نيولي
لږ نوک نيولې شوې ته
زموږ د کلي د باغ
شنه چنارونه څاري
غواړې چې زه دې د واده په شوخو شوخو تپو
د چناروله منځه ولمانځمه
او ته د لمر د زوم تر کوره په خندا لاره شپې
خو ته خبره نه يې
وخت زما ستوني کې تپې گنډلې
چنار په پونده پونده
دی ټک وهلی د بارودولرم
له ډېره درده نه يې پانې توی

د نرگس کسو کې سپرغی پرتې دي
د تاک لاسونه په اوږو کې پرې دي
د شدوپی چيغو فضا اخیستې
د زړه توتې بې د سینځلې شاخ کې لولپه شوې
غوټی د زړه په وینو تکه سره ده
د گل په غږه کې بې سر ایښی دی
وروستو سلگو نیولې
د گل له سترگو د شبنم د وینو څاڅکي رغړي
د تریخ لوگي چوږیو تربته کړې چینه
نور د کمره له بېخه نه خوټیږي
هغه جوړه هغه ماشوم همزولي
هغه جلکی او ژنکی
چي به بې غواوې، وزې گلې پووي
اوس دلته نه رادرومي
ځکه د پولې ډډه
له شنو سیند یو تشه
د غاټول لپه له انگاره ډکه
او د شوتلي د گل ټیک سوزلی

مهين بنگري بي د ډنډر ايره دي
زما د سندرو په اوږو سپره ده
د دغه باغ د ویر ماتم جنازه
ته که د لمر د زوم تر کوره درومي
يوه غوښتنه لرم
هسي نه شي درپسي
د چا شهيدې او زخمي ښېراوې
نو د وريخو دغه تور پروني
له خانه تا وراتاو کړه
د ستورو گونگه وراکې
کرار کراره د سپېدو د کلي لاره وهه

څلوريزي

زړوکی

زوی ییې تر کوره وهلبې کوی
سرور مات کړی یو همزولوی
خواره مورکی یې له ډېر غربت
ورتنه پتې ژدې پرې د زړوکی

د حجاز شگې

د فراق ورځې، د هجر شپې دي
په غم لړلې، ټولې شپې دي
مړې مې یوسئ، سړې سروضې ته
د حجاز شگې، ډېرې تودې دي

خوردده

د مینې رنځ ییم، اشنانا نیولی
زیارتي حسن ته دې راغلی
خوردې د شونډو درخڅه ورمه
بنده د کوڅیو تر لاس پېچلی

ر مه

شپونه رادروم مه ر مه دې داري
ژوند یې ولاړ دی، د گور له غاړې
لېوان دي کېر ته رارسېدلي
اوزې او مېرې، وه یې رمبې داري

کورت

چې باغ ته راغلي سپينې کوچي ه
په مخ دې زانگي توري کوشيه
زه به دوه پناه، زردالودرکرم
راکوي کورت پري او که خولگيه

د حگي شونډې

بمبارودو، سوي ورشې دي
که گلکخونه او که مرغې دي
غواوي مويولي په زړې لونغې
د حگي شونډي سپري سپري دي

زېږی

مېـوه بـه وپـشم زه پـه سـندرو
پـه ماشـومانو، پـه بـر سـرو
چې پـه انـگړ مـې، کـجـیران گـرځـي
زېـری بـه را شـي، د مسـافرو

کلکته

لـه کلکـتـي بـه، وـي راوتـلی
برسـاتي زوی مـي پـردسـ خوړلی
نـژورې را شـه چې دې نـن بـکل کـم
سـتا چې سـترگې، زېـری نیـولی

د بڼ خپره

شـو هـ لـه غـونـدـيـو هـسـکه لـو خـپـه
شـپـانـه خـ وړـلـې، د بـم خـپـره
پـه غـ وړـپـښه کـې مـچـر و غـز ه زانگـي
لاندې پـه وینـو شـپـلـی کـکـره

د سبلی شپه

د سـبـلـی شـپـه د هـ تـ وړه تـ اړه ده
تـ و لـی د ر و یـ و پـه بـام سـپـره ده
هـ ر یـ و و گـر ی ز بـون و هـلـی
د ډار خپسه په چم خوره ده

مشکني

د غـره پـانـونـه د زـرکـو و غـاړـې
د کـلـي پـېـغـلـي مـشـکـني خـاړـي
تـر شـنـو غـونـډـيو کـړـي طـو اـفـونـه
گـېـلـي گـېـلـي يـي لـه خـدـايـه غـواړـي

د غمونو چينجی

دا چـې مـې وـيـنـي تـه زـېـر زـبـشـلـي
پـه رـنـگ سـپـړه ی پـه زړه نـتـلـي
فـقـط يـوازې گـرـانـه و طـنـه
سـتـا د غـمـونـو و چـيـنـجـي خـتـلـي

ليکڻ

وايي د کلي، ليکڻ راغلي
چا پټه کي مگرگه، بازو نيولي
د کونډي يوزو، له هسکه پاته
خپرو اوبو ته، ورغورځېدلي

د لمر تنور

د لمر تنور دی، پټه غره بليښي
پټه کي د واورو، اوږه پخپليښي
دا سره پانونه لکه سره پاسي
چي غلي غلي، راجو وټيښي

سنڌي

ده لسه شهنو پولسو سندندي راوپري
ماشومې گوتې، په خاورو خپري
اوس به يې خاځاري د ترور له سره
چې ترې نه راوپري چکي د گورې

د غره لمنه

د سپينو واوړو، لسه دې بيلتوننه
د شهنو ډبرو لسه زړه چاودوننه
د غره لمنه لمده، په اوبنکو
له خولي يې خپري تاوده اهو نه

ورانگين لښکر

رارســـــــــــــــــېدلی وړانگـــــــــــــــــين لښـــــــــــــــــکر دی
د ســـــــــــــــــترگـــــــــــــــــونو بڼـــــــــــــــــکلی منظر دی
غمـــــــــــــــــي د پرخـــــــــــــــــې په کـــــــــــــــــې ځلـــــــــــــــــېږي
شـــــــــــــــــين تاج د ترخـــــــــــــــــو غونـــــــــــــــــډلې په سردی

تالنده

تالندې ډول ته چې څاڅکي ناڅي
د ټکـــــــــــــــــو کړيـــــــــــــــــ ژي لـــــــــــــــــه غرونـــــــــــــــــو پاڅي
کتـــــــــــــــــوري واره لـــــــــــــــــه اوبـــــــــــــــــو ډک شـــــــــــــــــي
جـــــــــــــــــرې بـــــــــــــــــا جړي بامونـــــــــــــــــه څاڅي

میره

د سترگو تـ وړې، د زړه تـ وړې
لـ وړانـ ژدې شه، د بـ کلا مـ وړې
خـ ولگۍ دې اخلـ م تـ ر خـ و لـ نـ دې
مـ وړ دې مـ یر ه ده، بـ با بـ ه دې گـ وړي

برېڅر

خـ تـ ین یـ یې کـ لـ یې خـ تـ ین کـ وړ و نـ ه
چـ یې بـ ر بـ څـ ر شـ یې بـ ل تـ نـ وړ و نـ ه
بـ و ی د شـ و د یـ ا ر و د هـ قـ ا ن تـ ه و ر شـ یې
پـ ه هـ ر ه تـ بـ غـ نـ ه، و ی بـ نـ گـ ا ر و نـ ه

ختې

ورپځي خوړي دي، جرې باجرې
لارې كوڅې دي، پښه خټو خوڅې
ملاروان دي، د جومات لورتښه
سپينې پايڅې، يې دواړه ككړې

چارقل

پښه غرونو لورې، دي گډلې دي
لېوان راغلي گلې گلې دي
كارد مچروغزي كوچيښه نه دي
چارقل دي وايښه سخته شيبې دي

د اوبنکو رمې

ژوند مې د دښتې و خواته بيايم
چې په خلوت کې دې نامه ستايم
درڅخه غواړم گريوان شلېدلې
رمې د اوبنکو چې په کښې پيايم

خورجين

گرمه خوله يې له آسه څاڅي
وحشي سرخي يې له سترگو پاڅي
نبايي خورجين يې له سرو ډک دی
پرې معلومېږي د وينو پياڅي

مست زلمي

نه مست زلمي شته نه اتيونه
نه غوړي څه يي نه درمندونه
نه (ورگي) پاتې او نه يې ډول شو
نې ازانگې اوس لگي په غرونه

ورگي زمونږ د کلي ډولچي و، ډېر مست ډول به يې واهه

بسته زینونه

بسته زینونه دې په اسونو
غشي پراته دي په کمانونو
کمی د تورو او زغرونه
په هره مېنه په ربانونو

جنازه

بوډي گنده ده، چې داسي غورځي
پېغله چو تره كي، پرمخې پرځي
جنازه ايښي، د يوه ځوان ده
پاس په هوا كي، چورلكه گرځي

د اوبو غرپ

د چاپه ياد يم، چاپيم بللي
يا خو په زړه كي ورگرځېدلي
د اوبو غرپ مې ستوني كي نښلي
د ژبي اړخ مې په غاښ توكلي

د زړه غږ

په كې چاودلي دي خوارونه
د زړه په غږه مې د غم بمونه
برغی د سترگو شوې ورنه پاتې
سویان د اوبنكو وهی ټوپونه

سروضة

د غږو په منځ كې یوه دره ده
په كې پرته مې بنكلې سروضة ده
تړون مې داسې ورسره شوی
زه یې ساحل یېم دامې خپه ده

چورلڪه

تري لاندي پت يسي چي ڪلپمشته
چورلڪه گرڻي پيهه دي اوبشسته
شي به يتيمه برگي رمه دي
مرگي راغلي خلاصون دي نشسته

ترخي

تل په هوا ڪي چورلڪي ترخي
تري نه را اوري د بارود پرخي
دي په برغي ڪي سويان بي حاله
زهرو وهلي دي شنيڪي ترخي

مانبام

مانبام په ورو ورو رانزدې کيږي
د کلي اوړکي بامو ته خپري
په لاس کې بلې، يې چورچوړۍ دي
د چم فضا کې لمبې نخيږي

خيله

د خيلې ورځې په سپوږمۍ کې
نوشور په بڼې نه په لشتي کې
د اوبو ژبې کنگل کنگل دي
چوپه چوپتيا ده په جور جوړي کې

للمي

وخت يوشيندلي چيرته په شاره
لژمو اسمانه په حال وژاره
تک زېر زېښلي لکه للمي يو
وچه په ستونو کې موده لاره

کوچی

وره کوچی ده په چيغه وژاري
گوتی یې پرې دي په زرگه واري
بابک یې راغی ورت په منډه
له زور پتکي نه باسي ریتاړي

جولۍ

زرغون کمیس دې جوړ لسه جولۍ ده
په تته را اینی دې یوه چولۍ ده
مړیو ترا تته لسه نامه پاسه
تینگه دې غوته ترملا نری ده

مسافر

مسافر یار مې په زړه وریږي
نن یاسا سبابه را روانیږي
د چای گیلای کسې شمه ولاړه
بل مې لسه شوره اوږه تھیږي

پردي وطن

پردي وطن دی سترگی نمناکې
په پرې لسټونې خولې کرم پاکې
سخته گرمې ده پردي مزدوریم
کله ناکله پوکم تنه پاکې

تازي

ایله چاودلې دا اوس سپېدې دي
خه کوتي کوتي واورې پرته دي
سورکی تازي مي کړکی ته غاپي
وايي راووخه د بنکار شپې دي

شپونکی

سستری سستومانه سسپره لسه رنگه
دی را کوزشوی لسه لورگرنگه
شپونکی هوارشوپه چینه پر مخ
خومره مزه که دا غرنگه غرنگه

ورا

د ورا په مخ کی خم خم گله یی
دامسا خوکسه پاسه جگی یی
بناپیری واره دې غابن په گوتسه
د زوم نیکسه دی را المومیری

دلارو پرخه

که مې راڅوړند کړې لسه څرخه
ارو مرو نن، وځم لسه نرخه
هر څه چې کيږي، يه کليوالي
پرېږدم په مخ دې، دلارو پرخه

شين تار

تل په کوڅه کې، يم نوک وهلی
پر مخ په ځمکه، راپرېوتلی
لېونی شوې، مې غټه گوته
مور مې ترې ځکه، شين تار تړلی

د سپوږمۍ ناوې

د سپوږمۍ ناوې، ستوري وړاباني
لمدې په اوبنکو، دې سړې گلپاني
په شنه جولي کې، خپرې گله يري
په خپر خادر کې، خپه دې کاني

لینده

لنیده په غاړه، جوب کې ډبرې
وايي لسه خاتمه، سره سندرې
غره ته روان دی، یوڅه به ولي
یا خپر کربوري یا سره تنزري

شرومبی

د چم شـود یاری، تـودې غـرمـې دې
برگـي غـوايي دې، شـروع قـولې دې
سـیوری د و نـې، خـپ د گـلې
غـرپ یـې مـزه کـا سـرې شـرومبی دې

د خېلی شپې

د خېلې شـپې دې، پـه غـم لـلې
د مـرگ خـپکـي راورـېدلې
و طـن د واورو کفـن اغوسـتی
د و حـشـت روي دې راوتلـې

د بگدان

نن يې لـوگي دى په د بگدانه كې
د كور مېرمنه ده په غوسه كې
چا به پرې خرڅه لـنده خپري وي
سترگې يې غبرگې له اوښكو ډكې

د سولې كوتري

د هر سپڅلي، زيارت په رغولي
له سترگو شيندم د اوښكو شولې
خداى مهربان دى له يوې خوا به
راشې كـوتري د سپيني سولې

نیمژوانده توري

بس توري، زغري، غشي، نيزي دي
الهام شهيد دي، زخمي كوخي دي
خيال ته مې راشي، نیمژوانده توري
مسري مې خكه، په وينو سري دي

کڼه دنيا

گرېوان مې سوي ورکه تنه ده
وخت راپنځو چي د اورپنه ده
مري مې وچه وچه پري کي پري
چيغی مې ناورې دنيا کڼه ده

همزولي

دواړه همزولي يي ماشومان خاندي
ناست د شوتلي په پولنه باندي
دی له ډنډر جوړ مهين بنگري کي
دا کري په مينه لپخې وروړاندي

پلو

که غبره ورکري څومره به بڼه شي
چم د پښتو دی داسې خوننه شي
پردېس لالي ته له لري گوري
غلچک غلچک يې ترپلو کسي

مجنون

کله درې برم کله خمله
ستاد نوم توري په زړه کې لولم
زه دې مجنون يم ته بيا بان يې
خومره چې درومې درېسې خغلم

ګرانه وطنه

ګرانه وطنه د ګل و باغ
د زړه په ګل مې د مينې داغ
چو پې چو پې دې دربان دي ګرځي
زه به دې ساتم له کومه زاغ

منصور

عقل او هوش دې راڅخه چور دی
ورک دې په ذات کې لکه منصور دی
ستاد ياد پاسټي اوس پرې وهمه
زړه مې لمبې کې پرې لکه تنور دی

شېشني

باد په نخا کې د چنار پانې
مازینگری دی ببادیري وانې
دهقان لاس کې څلور چاڅی ده
شېشني رادرومي د مسټي بیانی

مسافر

وړوکی زوی یی د زړگي سردی
په پردی مېنه ترې مسافر دی
نې مور یی د یې نه پسي ژاړي
وایي په خوله کې ورکړې لارې

د زړه درمند

ستا شوخ یادونه د کلي کړاخي
زما د زړه په درمنده ناخي
خواره دردونه کړي رابرسره
اوبسکې مې ورو ورو له ستړگو خاخي

شمال

شمال دی بنسوری د چنار خانگي
په کي تالی خوري زریني وړانگي
ستری ستومانه پولي ته پروت يم
زرگي مې پورته پورته وردانگي

تعویذ

د تورو زغرو کړي تعویذونه
بیانود پیروي داسي شرطونه
پتې یې د وینو په سرو جامو کړي
په نظرانسه کي راوړي سرونه

پر د پس زړه

رونه يادونه دې لکه ستوري
زما د پر د پس زړه په مابنم اوري
خوب ته پرېږدي مې نه، تر سهاره
ډېر دي سرزوري، ډېر دي سرزوري

بنکلا

بنکلا بنکلا دې غزل غزل شي
درسه مينه مې يو په سل شي
که بې له تابه بل بنکلی گورم
په سترگو سترگو کې مې دې گل شي

اودس د اوبنکو په اوبو کوو په شپه لمونځونه
تړود عشق درکات نیت کوو له زړه لمونځونه
ستادې تندي په خال پسې مو اقتدا کړې ده
لکه بانه کړود لېمو په مصله لمونځونه

مزه د شعر شعرد زگېرويو له ستاره راځي
زگېروی له څړیکونه او څړیکي له پرهاره راځي
پهرله مینې نه او مینه له بنکلا رازېږي
بنکلا د رمزد اسرارو له دیاره راځي

سترگي يي له اوبنکو ډ کي زړه را پسې وشيندي
خم چي په سفر ترينه لپمه را پسې وشيندي
يو موټي اوربشي نه وي، سترې سترې وگرځي
ورسته مي غريبه مور او به را پسې وشيندي